নীতি কথা

শ্ৰীপ্ৰভাত হালৈ (ডাইনাপালি)
বিল্বেশ্বৰ

নীতি কথা

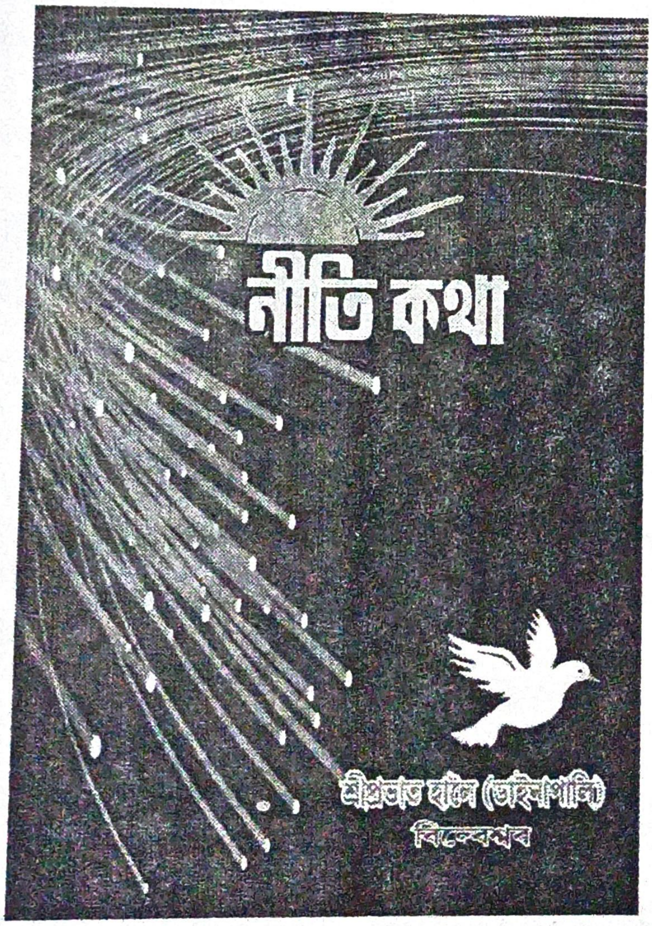

শ্ৰীপ্ৰভাত হালৈ, ডাইনাপালী
বিল্বেশ্বৰ

"নীতি কথা"

লিখক ঃ শ্ৰীপ্ৰভাত হালৈ (ডাইনাপালী)
দূৰভাষ ঃ ৯৮৬৪৮৫৬৪৪২/৯৩৬৫৪৫৪৬১৪

প্ৰকাশক	ঃ	শ্ৰীজয়কান্ত হালৈ শ্ৰীঅৰ্পনা হালৈ
গ্ৰন্থস্বত্ব	ঃ	লিখক
পৰিকল্পনা	ঃ	লিখক
ব্যৱস্থাপনা	ঃ	দিপাঞ্জলী হালৈ
প্ৰথম প্ৰকাশ	ঃ	২৯ জানুৱাৰী, ২০১৯ চন
মূল্য	ঃ	৫০ টকা মাত্ৰ
বেটুপাত পৰিকল্পনা	ঃ	ভাস্কৰ বৰুৱা
অক্ষৰ বিন্যাস/অংগসজ্জা	ঃ	ভাস্কৰ বৰুৱা
ছপা	ঃ	ফ্ৰেইণ্ডচ্ অফ্‌ছেট প্ৰেছ, বেলশৰ বজাৰ, নলবাৰী

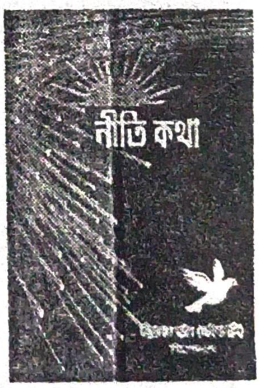

শুভেচ্ছাবাণী

'নীতি কথা' শব্দটোৱে মানুহৰ প্ৰকৃত জ্ঞানৰ ভান্দাৰকে সূচাই। এই জ্ঞানৰ সান্নিধ্যত এজন মানুহ মহৎ লোকলৈ উন্নিত হ'ব পাৰে। সৰ্বগুণ সম্পন্ন ব্যক্তিয়ে দেৱত্ত লাভ কৰে। খাৰুৱা তেল শোধনাগাৰত শোধিত হৈ ব্যৱহাৰপযোগী হোৱাৰ দৰে বিভিন্ন নীতি কৰ্ম-কাৰ্যৰে পৰিপুষ্ট এজন ব্যক্তি শোধিত হৈ নিজকে মহত্বৰ শ্ৰেণীৰ উপনিত কৰাৰ বাবে।

'নীতি কথা' বিভিনন্ন উৎসৰ পৰা আয়ত্ব হয় যেনে- নীতি, বচন, মহৎ লোকৰ বাণী, শুভ বাৰ্তা ইত্যাদিবোৰে মানুহক ধৰ্য্য, একাগ্ৰতা, উচ্চ চিন্তা আদিত নিমজ্জিত কৰি সৎ কৰ্মস্পৃহা বঢ়ায়। সামাজিক, ৰাজনৈতিক, আধ্যাত্মিক বিষয়বোৰত উপলদ্ধ জ্ঞানৰ ভাবধাৰাই অন্তৰ শুদ্ধিৰ লগতে সমাজত আদৰ্শ ব্যক্তিৰূপে পৰিচয় দিয়াৰ সক্ষমতা বঢ়ায়। এনেহেন জ্ঞান আহৰণৰ বাটত বাটকুৰি বাই আনুষ্ঠানিক শিক্ষাগত অৰ্হতা কম থাকিলেও যে মানুহে ধৈৰ্য্য আৰু একাগ্ৰতাৰে নিজক প্ৰতিষ্ঠা কৰিব পাৰে তাৰে বাস্তৱ নিদৰ্শন প্ৰকাশ কৰিব পৰাটোৱে ইচ্ছা-শক্তিৰ ৰূপান্তৰ মাত্ৰ। সাধাৰণ শুকনান্নিৰ পদ গাই জীৱিকা নিৰ্বাহ কৰা আৰু দেশৰ স্বাধীনতা সংগ্ৰামত আত্মনিয়োগ কৰা ব্যক্তি তথা পূজা গোৱা ওজাপালিৰ ডাইনাপালী নামধাৰী ব্যক্তি প্ৰয়াত বিষ্ণু দাইনাপালীৰ সুপুত্ৰ শ্ৰীপ্ৰভাত হালৈ ডাইনাপালীৰ কৰ্মক্ষেত্ৰৰ ওপৰত আয়ত্ব জ্ঞানেৰে অসম সাহিত্য সভালৈ আগবঢ়োৱা লিখনি প্ৰৱাহে উপলদ্ধ জ্ঞানী, বিদ্যৎ সমাজলৈ এটা ভাবৰ বুৰঞ্জী আনিবলৈ সক্ষম হোৱাটো অলৌকিক যেন বোধ হয়। পিতৃৰ কৰ্মৰাজিৰ স্বকৃিতি স্বৰূপে মাতৃ প্ৰয়াত অবলা হালৈ পোৱা মুক্তি যুঁজাৰু পেঞ্চন মৃত্যুৰ আগমুহূৰ্তলৈকে ভোগ কৰি গৈছে। সেই দেশপ্ৰেমিক পিতৃৰ আৰু মাতৃৰ আশীৰ্বাদত সুযোগ্য সন্তান হালৈ ডাইনাপালী ভাষা সাহিত্যত ভুমুকি মাৰি ইতিমধ্যে নখন গ্ৰন্থ প্ৰকাশ কৰাত জ্ঞানী সমাজে আনন্দ উপভোগ কৰিছে। এই পুস্তিকাবোৰে ছাত্ৰ-ছাত্ৰী, যুৱক-যুৱতী, ডেকা-বুঢ়া সকলৰ অন্তৰ বিভিন্ন পথেৰে জয় কৰিবলৈ কৰা চেষ্টাক শলাগ লৈছোঁ।

জীৱনৰ বাকী সময়ছোৱাত আকৌ বেছি উন্নতি লাভৰ আশাৰে মোৰ লিখনি ইয়াতে সামৰিছোঁ। আজি উন্মোচিত পুথি 'নীতি কথা' যেন সমাজৰ আদৰণীয় হয়। এয়াই কামনা।

ধন্যবাদেৰে-

শ্ৰীনৰেন্দ্ৰ নাথ হালৈ

প্ৰাক্তন শিক্ষক,

সভাপতি, নলবাৰী জিলা মুক্তি যুঁজাৰু সন্মিলন

চিৰ চেনেহী মোৰ ভাষা জননী

নলবাৰী জিলা সাহিত্য সভা

সুভদ্ৰা চৌধুৰী ভৱন

লক্ষ্মীনাথ বেজবৰুৱা পথ, নলবাৰী

ডাঃ বিপিন চন্দ্ৰ কলিতা
সভাপতি
নলবাৰী জিলা সাহিত্য সভা

দিনাংক : ২০/১/২০১৭

শুভেচ্ছাবাণী

নলবাৰী জিলাৰ ঐতিহ্যমণ্ডিত ধেলশৰ গাঁও নিবাসী বিশিষ্ট ওজাপালি শিল্পী শ্ৰীপ্ৰভাত হালৈ এগৰাকী লোক-সংস্কৃতিৰ শিল্পী। সংস্কৃতিৰ সাধনা কৰাৰ লগতে তেখেতে সাহিত্য চৰ্চাও অব্যাহত ৰাখিছে। শ্ৰীহালৈয়ে শেহতীয়াভাৱে 'নীতিকথা' নামেৰে এখন গ্ৰন্থ প্ৰকাশ কৰিবলৈ প্ৰয়াস কৰা বুলি জানিব পাৰি সুখী হৈছোঁ। তেখেতে ইতিমধ্যে ৰজাকুৰ ইতিহাস, বিল্লেশ্বৰ দেৱালয়ৰ আদিকথা, বিল্লেশ্বৰ, সৰাপাত, সৰাপাহি, জীৱন যুদ্ধৰ সংবাদ, জ্ঞান মঞ্জুৰী, মা দুৰ্গা, আধাৰশিলা প্ৰমুখ্য কৰি নখন গ্ৰন্থ প্ৰণয়ন কৰিছে। শুকনানী ওজাৰ ডাইনাপালি শ্ৰীপ্ৰভাত হালৈয়ে সাহিত্য-সংস্কৃতিৰ সেৱা কৰাৰ উপৰিও বিভিন্ন অনুষ্ঠান-প্ৰতিষ্ঠানৰ সৈতে জড়িত হৈ আছে। প্ৰত্যেকৰে সংস্কৃতিবান ব্যক্তিগৰাকীৰ সৃষ্টিৰে সাহিত্য-সংস্কৃতি জ্যোতিষ্মান হওঁক তাকেই কামনা কৰিলোঁ।

ড:

সভাপতি

নলবাৰী জিলা সাহিত্য সভা

শিলৰ ৰেখা

ভাতৃপ্ৰতীম প্ৰভাত হালৈ এগৰাকী অভিজ্ঞ ওজাপালি দলৰ ডাইনাপালী তথা আগশাৰীৰ খুহুতীয়া ব্যক্তি, সাহিত্য ৰচনাৰ ক্ষেত্ৰতো নতুন সুৰুযৰ কোমল পোহৰৰ ছাঁ পৰিছে। মানুহক কন্দুৱাবাও পাৰে তক্ষনাৎ হুহুৱাবও পৰা অশেষ গুণৰ অধিকাৰী ৰূপে ৰাইজ তথা দৰ্শকৰ মাজত সুপৰিচিত। প্ৰতিটো ওজা পদৰ ভিতৰতো নিতী শিক্ষা লুকাই থাকে, তাক ওজাৰ দলটোৱে ফুটাই তোলে। অতি ৰসাল কথাৰে এই পদ বিলাককে ধৰি কেইখনমান গুণসম্পন্ন কিতাপ ৰচনা কৰিছে। কিতাপ কেইখন আকাৰত সৰু হলেও নাউমান চৰাই যেন দেখিলেও অতি কম দিনৰ ভিতৰতে ডাঙৰ চৰাইৰ আকাৰ ধাৰণ কৰিছে। কিতাপ লিখাৰ স্পৃহা নিতৌ ক্ৰমাৎ বাঢ়ি আহিব ধৰিছে। 'নিতীকথা' নামৰ কিতাপখনক শিলৰ ৰেখাৰ লগত তুলনা কৰিব লাগিব। বিশেষকৈ চৰিত্ৰ গঠন আদিত খামোচ মাৰি ধৰিছে। নিতীশিক্ষাই জীৱনৰ গতি সলাই দিয়ে বেয়াৰ পৰা ভাললৈ। ইয়াৰ নিশ্চিতভাবে মূল্যায়ন আছে।

নিতী শিক্ষা জীৱন ধাৰণৰ শিক্ষাৰ এটি অঙ্গ বুলিবও পাৰি। নিতী শিক্ষাই সৎ কামত লাগিবলৈ উৎসাহ প্ৰদানৰ সহায়ক। প্ৰতিজন লোকৰে নৈতিক জ্ঞান অতি প্ৰয়োজন। ই এপাত ছাবি। সৎ পথ হ'ল 'তলা'। আত্মসন্মান, বিবেকিতা আৰু কৰ্ত্তব্য পালন এই কেইটা গুণ ইয়াৰ ওপৰতে নিৰ্ভৰ কৰে। আত্মাৱলম্বী, আত্মদমনকাৰী লোক শিক্ষাৰ অধীনত থাকে। নৈতিক শিক্ষাৰ প্ৰথম আৰু আচল ঠাই হৈছে নিজৰ ঘৰখন, তাৰ পিছত পঢ়াশালি আৰু শেষত এই জগত। নৈতিক শিক্ষাই প্ৰকৃতিৰ নিয়মৰ অনুবৰ্ত্তী হৈ কাম কৰে। মানুহে জীৱনৰ কু অভ্যাসৰ তলতীয়া নকৰাকৈ কাম কৰিব পাৰে। প্ৰকৃত সৎ মানুহ হিচাপে গঢ়ি তুলিবলৈ নিতী শিক্ষাৰ আশ্ৰয়ত থিয় হোৱাটো যুগুত। সাধু কথাৰ মাজেৰেও নিতী শিক্ষাৰ সমল পেট ভৰাই খাব পাৰি। প্ৰতিটো সাধুতে নিতী কথা থাকিবই। সৰু ল'ৰা ছোৱালীয়ে শিক্ষা আহৰণৰ ক্ষেত্ৰত সাধুকথাৰ পশ্ৰয় লোৱাটো নিতান্তই প্ৰয়োজনীয়। সাধুকথাবিলাক নিতী কথাৰেই ভৰপুৰ। উপদেশতকৈ যে আৰ্হি ভাল সেইবিলাক কথাও নিতী শিক্ষাৰ মাজেৰে জানিব পাৰি। সৎ লোকৰ সৎবাণী বিলাকো একোটা নিতী শিক্ষা। নিতী শিক্ষা স্বভাৱ গঠনৰ নিমিত্তে কম শক্তিশালী নহয়। এই কিতাপখন নিতী শিক্ষাৰেই ভৰপূৰ। কিতাপখন সৰল সহজ ভাষাত ৰচনা কৰিছে, ইয়াৰ মানদণ্ড বজাই ৰখাতো সহায়ক হৈ পৰিছে।

ধন্যবাদেৰে-

যাদৱ সেন ডেকা

সাহিত্যিক পেঞ্চনাৰ

উপ-সভাপতি, অখিল ভাৰতীয় সাহিত্য পৰিষদ, অসম শাখা

২০-০১-২০১৯ ইং

লেখকৰ-দুষাৰ

নীতি কথা, মোৰ মনৰ ক্ষোভত জন্ম হোৱা কিছু বিতৰ্ক, হুমনিয়াহ, তাৎচিল্য। একো কৰিবৰ যজ্ঞতা হিন এজন সমজুৱা মই। মন যায় এন্ধাৰবোৰ আঁতৰাই এটা নতুন দিনৰ নতুন বেলিৰ পোহৰ সমাজত পেলাবলৈ। নতুন সমাজখনক নতুন দিগন্তৰ সন্ধান দিবলৈ মনত স্পৃহা যাগে। কিন্তু ইয়ো এক দুৰ্বোধ্য সাঁথৰ। সমাজৰ প্ৰতিজন ব্যক্তি প্ৰথমে নিজক চিনি পাব লাগিব। নিজক সংশোধন কৰিব লাগিব। আমি জ্যেষ্ঠ সফল, সচেতন নহ'লে ভৱিষ্যতৰ সমাজখনক গঢ় দিবলৈ বৰ কঠিন হ'ব। ইয়াৰ বাবে আমি অৰ্থাৎ বৰ্ত্তমান সমাজখনে কিছু স্বাৰ্থ ত্যাগ কৰিব লাগিব। বিশেষকৈ আমাৰ সমাজখনত ধৰ্মীয় অনুভূতিৰ বাবে যেন কিছুমান সামাজিক বিশৃংখলতাই দেখা দিছে। বিচাৰ-বিবেচনা, এৰা ধৰাৰ মাজেৰে বিশৃংখলতা আঁতৰাই সমাজখন সুশৃংখলাবদ্ধ কৰি সমাজ বান্ধোনৰ জৰিদাল কঠিন কৰিব লাগিব। প্ৰতিজন চিন্তাশীল ব্যক্তি ভৱিষ্যতৰ বাবে চিন্তা কৰাৰ সময় সমাগত।

দুৱাৰদলিতে পাঠকক সম্ভাসন জনাবলৈ বৈ থকা মোৰ শ্ৰদ্ধাৰ যাদব সেন ডেকা খুৰাদেউ, শ্ৰীনৰেন্দ্ৰ নাথ হালৈ, নলবাৰী জিলাৰ সাহিত্য সভাৰ সভাপতি শ্ৰীযুত বিপিন কলিতা দেৱলৈ মোৰ আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা নিবেদিছোঁ। মোক সৰ্বতপ্ৰকাৰে উৎসাহ-উদ্দীপনা আগবঢ়োৱা পশ্চিম নলবাৰীৰ সাংবাদিক সন্থাক মোৰ হিয়াভৰা অভিনন্দন জনাইছোঁ। কিতাপখন প্ৰকাশত মন কৰা মোৰ মৰমৰ কন্যা অৰ্পনা হালৈ আৰু জোঁৱাই জয়কান্ত হালৈক মোৰ মৰম যাচিছোঁ। শেষত ফ্ৰেইণ্ডছ অফ্‌ছেট প্ৰেছৰ স্বত্বাধিকাৰী আৰু সমূহ কৰ্মকৰ্ত্তাৈলে মই ওলগ জনাইছোঁ।

ধন্যবাদেৰে-

লেখক

মোৰ

শ্ৰদ্ধাৰ মা

যাৰ কৰুণাত এই

জগতৰ পোহৰ দেখিছো,

মোৰ

বাবে সেই পৰম

আৰধ্যা দেৱী স্বৰ্গীয় অবলা হালৈ

ৰ পৱিত্ৰ স্মৃতিত এই

গ্ৰন্থখন উচৰ্গা

কৰিলোঁ।

||

লেখক

২৯-০১-২০১৯ ইং চন

নীতি কথা

২ চেপ্তেম্বৰ, ২০১৮ ইং তাৰিখে মোৰ দুখন কিতাপ উন্মোচন হোৱাৰ কথা। মানুহ কিছুমান নিমন্ত্ৰণ কৰিব লাগিব। মই নিমন্ত্ৰণী পত্ৰ চপাই, সাহিত্য বিষয়ত অৰিহণা আৰু উৎসাহি ব্যক্তি কিছুমানক নিমন্ত্ৰণ জনালোঁ। সন্মুখত বন্ধু এজনক দেখা পাই চিঠিখন আগবঢ়াই দি বিনম্ৰ ভাবে কলো ২ চেপ্তেম্বৰ দহ বজাত এবাৰ দেখা দিব। চিঠিখন নোচোৱাকৈয়ে বন্ধুজনে সুধিলে, মিটিংখন ক'ত হ'ব? মই কলো - মিটিংখন বিল্বেশ্বৰ দেৱালয়ত হব।

বন্ধুজনে তপৰাই ক'লে - ক্ষমা কৰিব। আমি মন্দিৰলৈ নাযাওঁ। কাৰণ মন্দিৰত ৰক্তৰ নদী বয়। আমি এইবোৰ ঠাইত নাযাও। মই অলপ অপ্ৰস্তুত অনুভব কৰিলো। কথাযাৰ তেখেতে মিছা কোৱা নাই। সচাঁকৈ বিল্বেশ্বৰ মন্দিৰত সমাগত শাৰদীয় দূৰ্গা পূজাত, অৰ্ধশতাধিক মহ, পঠা ছাগলী, হাঁহ, পাৰ, সপ্তমী আৰু নৱমী তিথিত বলি দিয়া হয়। উপমা দিবলৈ ৰক্তৰ নদী শব্দটো ব্যৱহাৰ কৰা বাবে তেখেতক বেয়া পাব নোৱাৰি। এই বলি বিধানবোৰ মইয়ো ভাল নাপাওঁ। কিন্তু আমাৰ ভাল পোৱা-বেয়া পোৱাৰ ওপৰত পৰম্পৰা নিৰ্ভৰ নকৰে। ইয়াৰ কাৰনো নথকা নহয়।

কি ক'ব আহোমৰ ৰাজত্ব কালত বৰ ৰজা ফুলেশ্বৰী, এখন দুৰ্গাৰ প্ৰতিমা আনি বিল্বেশ্বৰ দেৱালয়ত প্ৰতিস্থা কৰি বলি- বিধানেৰে দেবী দুৰ্গাৰ সোৰশ প্ৰথাৰে পূজা কৰিছিল। সেয়েহে তেতিয়াৰে পৰা পৰম্পৰা ৰক্ষা কৰি বৰ্তমানো বলি বিধান সহকাৰে বিল্বেশ্বৰ দেৱালয়ত পূজা চলিয়েই আছে। পূজা কৰাত আক্ষেপ নাই, কিন্তু ইমানবোৰ জীৱৰ প্ৰাণ নাশ কৰাতো মইয়ো অন্তহ কৰনেৰে সমৰ্থন নকৰো। আমি জীৱৰ জন্ম দিব নোৱাৰো। যদি জন্ম দিব নোৱাৰো, তেনেহলে বধ কৰাৰ অধিকাৰ আমাক কোনে দিলে?

আমাৰ গুৰুজনা শঙ্কৰ মাধবৰ এক দেৱ এক সেৱ ধৰ্ম। কলিত হৰি নামৰ বাহিৰে আনত মুক্তি নোপোৱা সময়ত ইমানবোৰ মানুহ জীৱৰ প্ৰতি ইমান নিষ্ঠুৰ, ইমান হিংসুক কেনেকৈ হব পাৰিলে কব নোৱাৰে দেই। অঃ ৰব অকলটো বিল্বেশ্বৰ দেৱালয়তেই নহয়, দুবিৰ পৰিহৰেশ্বৰ কামাখ্যা, উগ্ৰতাৰা, বাঘেশ্বৰী, পীঠ সমূহৰ উপৰিও নলবাৰী জিলাৰ বাটসৰ টিহু হালধিবাৰী, চকচকা আদিত বলিৰ প্ৰভাব ইমান বেছি। ৰক্তৰ নদী হোৱাতো স্বাভাৱিক। বেয়া লাগে ইমানবোৰ জীৱ হত্যা। বাৰু আপুনি আহিব নালাগে। হয়, ৰক্ত ৰক্ত পিছে এটা কথা বজাৰৰ মাজত শাৰী শাৰী কটা পঠা ছাগলী, হাহঁ, মূৰ্গি, ডাঙৰ ডাঙৰ মাছ কাটোতে নিগৰি অহা তেজবোৰৰ ৰং বলিৰ তেজতকৈ কিছু পৰিমানে বগা হব পায় বজাৰত বধ কৰা জীৱবোৰৰ ক্ষেত্ৰত বোধয় শাস্ত্ৰৰ এটি কথা উল্লেখ কৰিব পাৰি। যেনে -

শৰীৰ মাধ্যমং
খলুধৰ্ম সাধনম্।

আমি মানুহ হিচাপে বাচি থাকিব লাগিব। বাচি থাকিব লাগিলে খাব লাগিব। মাজে সময়ে আমাৰ খোৱাৰ ৰুচি কমি যায়। ভাতৰ পাটত বহিয়ে আধা-পেটে উঠি যাবলগীয়া হয়। খাবলৈ মন নাই। ভাত আঞ্জা একোৰে সোৱাদ নাপাওঁ। অকন মান মাছ বা মাংসৰ জোল হ'লে দুগৰাহ খাব পাৰো। গতিকে এই ক্ষেত্ৰত মাছ মাংস অকনমান লাগিব দিয়কচোন। সমস্যা, বুজিছে সমস্যা। আলহি কেইজনমান আহিব খুজিছে। আলহিয়ো আকৌ নতুন শহুৰৰ ঘৰৰ। কি কৰিব? পইচা হাতত নাথাকিলেও সন্মানৰ প্ৰশ্ন। পাৰিলে মাছ মাংস কনী তিনিও বিধেই যোগাৰ কৰিব লাগিব। এইখিনি নহ'লে কেনেকৈ হ'ব। বেয়া লাগে, মইয়ো বেয়া পাঁও দিয়ক। আমাৰ ঘৰত জীৱ হত্যা কৰা মানুহ নাই। বজাৰৰ পৰা কাটি কুতি অনা মাছ মাংসহে আমাৰ ঘৰত ব্যৱহাৰ হয়। আমাৰ এওঁ আকৌ জীৱ বধ কৰাটো একেবাৰে সহ্য কৰিব নোৱাৰে। জীৱ জন্তুৰ প্ৰতি আমাৰ এওঁ বৰ মৰমিয়াল।

চাওকচোন এনে সুন্দৰ ভাবে চৰি ঘাঁহ পানী খাই থকা ছাগলীবোৰ ৰচি লগাই ধৰি বান্ধি বলি দিয়ে, এই মানুহবোৰৰ দয়া-মৰম একো নাই নেকি? এই বলি কটা মানুহবোৰ ইমান নিষ্ঠুৰ নে? বলি কটাৰ সময়ত ইহঁতৰ অকমানো দুখ নালাগে নে? আৰু বলিবোৰ মহ, পঠা ছাগলী, হাঁহ, পাৰ আদি যতনাই আনি দিয়া মানুহবোৰ কেনে নিৰ্দয় নিষ্ঠুৰ। ইমানবোৰ জীৱ বধ কৰাটো ভগবানে সহ্য নকৰে। ভগবানৰ কথা কৈছোতো। তেওঁৰো দোষ আছে দিয়ক। আমি কৰাৰ দৰে ভগবানৰো ভুল কৰা অভ্যাস আছে। মই ভাবিছো ভগবানৰ ভুল কি জানে? তেওঁ যেতিয়া জীৱ জগত সৃষ্টি কৰাৰ বাবে দিন, বাৰ, সময় নিৰ্ধাৰণ কৰিলে

তেওঁৰ মনত মহা আনন্দ। জগতখন জীবৰে পৰিপূৰ্ণ হৈ পৰিব। ভবা কথা নহয় সিদ্ধি, বাটত আছে কণা বিধি। ভগবানৰো সেয়ে হ'ল। ৰাতি-ঘৈণীয়েকৰ লগত-দুৰ্বাদল কাজিয়া। গোটেই ৰাতি চকুত টোপনি নাই, চিন্তা অশান্তি অৱসাদ। তাৰ মাজতেই পূৰ্বে নিৰ্ধাৰিত সময়ত জীৱৰ জন্ম নিদিলে নহব। জীৱৰ জন্ম পৰ্ব আৰম্ভ হ'ল। জীৱ চাৰি প্ৰকাৰৰ।

কিছুমান উৰি ফুৰা	উৰণ।
কিছুমান বুৰি থকা	বুৰণ।
কিছুমান গজি উঠা	গজন।
কিছুমান ভ্ৰমি থকা	ভ্ৰমণ।

বিসাদ আনন্দৰ মাজতে জীৱ জগতৰ জন্ম দিয়া কাম শেষ হ'ল। এটা ভাল কাম হ'ল। নহয় ভালৰ লগত এটা ভুলো হ'ল। হবই দিয়ক। ঘৈণীয়েকৰ জ্বালা - আপোনাৰ মোৰ সকলোৰে ক্ষেত্ৰত একে। জীৱৰ জন্ম ঠিকেই দিয়া হ'ল। কিন্তু প্ৰভুই ভুল কৰিলে, জীৱ সমূহ বাচি থকাৰ বাবে সিহঁতক আহাৰ দিয়া নহ'ল। তেনেহ'লে ইহঁতে কি খাই জীয়াই থাকিব? এইটো এটা ডাঙৰ ভুল হোৱা নাই নে? দিগদাৰি, আচঁলতে তিৰোতাবোৰে বুজি নাপাই। এতিয়া কি হব দিয়কচোন। ডাঙৰ বিপদ হ'ল। জন্ম দিও নিদিয়া হ'ল। খাব নাপালে জীৱবোৰ কিমান দিন জীয়াই থাকিব। ছেঃ কথাটো ভাল নহ'ল। উৰণ, বুৰণ, ভ্ৰমণ তিনিও লগলাগি ভগবানক কাকুতি মিনতি কৰিবলৈ ধৰিলে। হে ভগবান, আমাক আহাৰ দিয়ক, নহ'লে আমি ভোকত মৰি যাম। আপুনি আমাক কিবা এটা উপায় দিয়ক। নহ'লে আপোনাৰ সৃষ্টি ধ্বংস হৈ যাব। কিবা এটা কৰক।

ভগবানে ক'লে, নাই মই একো কৰিব নোৱাৰো। যেনেকৈ মৰা মৰ। এতিয়া মই একো কৰিব নোৱাৰো। হতাশাগ্ৰস্ত জীৱবোৰে ভোকৰ তাৰণাত হিংস্ৰ হৈ উঠিল। উপায়ন্তৰ হৈ ডাঙৰ জীৱবোৰে সৰু জীৱবোৰক ধৰি খাবলৈ আৰম্ভ কৰিলে। জীৱে হিংসাৰ আশ্ৰয় লব লগা হ'ল। ভগবানটো ইমান নিষ্ঠুৰ হব লাগেনে? এইয়া যে ভোকৰ তাৰণাত ডাঙৰবোৰে সৰু বোৰক মাৰি খাব খৰিলে এইটো জানো ভাল কথা হ'ল। হৰিণবোৰক সিংহ, বাঘে ধৰি ধৰি খাব ধৰিলে। সৰু মাছবোৰক ডাঙৰ মাছবোৰে ধৰি খাব ধৰিলে। মুঠতে হিংসা বৃত্তিৰে দেখোন জীৱে জীৱন ধাৰণ কৰিব লগা হ'ল।

হেৰি, ৰব কি ক'লে আপুনি? উদ্ভিদ অৰ্থাৎ গজন তাকো হিংসা কৰা হৈছে। গছ লতিকাবোৰ মুৰ দাঙি ঠিয় হব নোৱাৰে। তৃণভোজীসকলে সিহতঁৰো ডালে মুলে চিঙি খাই। বাৰু আপুনিয়ে কওক - আপুনিতো চাৰি মুঠি জীৱৰ ভিতৰত শ্ৰেষ্ঠ। এই ভগবান বোলাতোৱে আপোনাক কি খাবলৈ দিলে? কি খাই আপুনি জীয়াই থাকিব? মানুহক, গজন অৰ্থাৎ ধান-মাহ, শস্য জাতীয়বোৰ মানুহক খাবলৈ দিছে। বাৰু এইবোৰ তৃণভোজীৰ খাদ্য নহয় নেকি? সিহঁতৰ মুখৰ আহাৰ আমি কাঢ়ি খোৱা নাইনে? এইটোও ভাল প্ৰবৃত্তি নহয়। হে জীৱ শ্ৰেষ্ঠ আপুনিও দেখোন তৃণভোজীৰ মুখৰ আহাৰ কাঢ়ি আনি নিজৰ স্বাৰ্থ পূৰণ কৰিছে।

বন্ধু -- গাখীৰ খাওঁক।

গাখীৰ। ভগবানে আপোনাক দেহৰ পুষ্টি সাধনৰ বাবে গাখীৰ খাবলৈ দিছে নহয় নে? গাইজনী গাখীৰ কাৰ বাবে সৃষ্টি কৰে আপুনি জানে নে? গাইজনী নিজৰ পোৱালীৰ বাবে গাখীৰ সৃষ্টি কৰে আৰু বহন

কৰি লৈ ফুৰে। সেই গাখীৰ আপোনাৰ বাবে নহয়। বন্ধু নহয় গাখীৰ মানুহে খাবই লাগিব। নহলে বেছি গাখীৰ খালে পোৱালীবোৰ মৰি যাব।

কোনে ক'লে আপোনাক? বেছি গাখীৰ খালে পোৱালী মৰি যাব বুলি? অৰণ্যত থকা গৰু মহৰ পোৱালিবোৰ বেছি গাখীৰ খাই মৰি নাইকীয়া হৈছে নেকি? এনে কথা নকব। আপোনাৰ নিজৰ স্বাৰ্থৰ বাবে পোৱালীৰ মুখৰ গাখীৰ খীৰাই খাইছে, বিক্ৰি কৰি ব্যৱসায় কৰিছে।

ঘাঁহ - পানীৰ দায়িত্ব। সেই দায়িত্ব আপুনি লোৱা বাবে আপুনি গাই আৰু গাখীৰৰ অধিকাৰী হৈছে এইটো পোৱালীটোৰ প্ৰতি চৰম অন্যায় কৰা হৈছে। হয়, সচাঁকৈ আমাৰ ধৰ্মগুৰু সকল শ্ৰদ্ধাৰ পাত্ৰ। তেখেতসকলৰ মহান বাণী জীৱ হিংসা মহাপাপ। মানিব লগা বৰ সাৰুৱা কথা। আপুনি ঠিকেই কৈছে গুৰু জনাৰ কথা মানিব লাগে। কিন্তু কিমান জনে গুৰু জনাৰ বাক্য পালন কৰে। প্ৰতিখন শাস্ত্ৰৰ সতৰ্ক বাণীজীৱ হিংসা নকৰিবা। প্ৰাণী হত্যা মহাপাপ। আমিহে কৈছো গো হত্যা মহাপাপ। মুছলমান ভাই সকলৰ পৰ্বসমুহত হেজাৰ হেজাৰ গো হত্যা হৈ থকা নাইনে? নে মই মিছা কৈছো। আপুনিয়ো দেখিছে কিয় আমি একে দুঠেঙিয়া নহয় নে? এইটো জীৱ হিংসা নহয় নেকি? ধৰ্ম কি? ধৰ্মৰ কথা কৈ মুছলমান ভাইসকলে ঈদৰ দিনাখন বধকৰা গৰু, মহবোৰ বধ কৰিলে পাপ নহয়? হাঃ কি ক'লে ধৰ্মৰ নামত পাপ নহয়।

তেনেহ'লে দুৰ্গা পূজা বা অন্যান্য পূজাত বলী দিলে কেনেকৈ পাপ হব। এইয়াও একোটা বৰ্ব। এইবোৰ বাদ দিয়ক। আচল কথাটোলৈ আহক।

বন্ধু, আপুনি প্ৰতি কথাত ভগবানক দোষ দিছে। হয়, মই ভগবানক

শাষ দিছো। এনেয়ে জীৱৰ জন্ম দিলে নহব। আহাৰৰ অভাবত ইহঁতে খাব?

বন্ধু, ফল-মূল বোৰ খাব পাৰিব।

ৰব, ফল, ফল কাৰ খাদ্য?

বন্ধু, মানুহৰ?

নহয়, ফলমূলবোৰ এক শ্ৰেণীৰ জীৱৰ আহাৰ। ফলভোজী জীৱ, যেনে - বান্দৰ, কেৰ্কেতুৱা, বিভিন্ন ধৰণৰ ফলভোজি চৰাই। ইহঁত জীয়াই থাকিবলৈ ফলমূলবোৰ সিহঁতৰ প্ৰয়োজন। সিহঁতৰ মুখৰ আহাৰ আমি কাঢ়ি খোৱাটো উচিত নহয়। বাৰু জীৱ শ্ৰেষ্ঠ, এই যিবোৰ সৰু সৰু প্ৰাণী, ইহতৰ মুখৰ পৰা যদি কল, আপেল, মধুৰী আম, জামু আদি ফলবোৰ আমি কাঢ়ি আনি খাওঁ, তেনেহ'লে সিহঁতে কি খাব এবাৰ ভাবি চাইচেনে? এনেয়ে মুখত প্ৰাণীপ্ৰেমী ভাব দেখুৱাই প্ৰাণী হত্যাৰ পথহে আপোনালোকে গ্ৰহণ কৰিছে। মই আপোনাক এটা প্ৰশ্ন কৰো - আপুনি তৰ্কৰ অবতাৰণা নকৰিব।

প্ৰশ্ন ঃ আপুনি নিৰামিষ ভোজী নে?

বন্ধু - নহয়, মই নিৰামিষ ভোজী নহয়? মাজে সময়ে মাছ মাংস ব্যৱহাৰ কৰো। আগেয়ে কৈছো ঘৰত আমাৰ কোনো প্ৰাণী বধ কৰা নহয় বা নকৰো।

ধন্যবাদ। আপোনাৰ আদৰ্শ অতি প্ৰশংসনীয়। মহাশয়, বজাৰৰ পৰা অনা মাছ মাংসবোৰ জীৱটো হত্যা নকৰাকৈ মাছ বা মাংসৰ টুকুৰালৈ ৰূপান্তৰিত হৈছে নে? এইবোৰ বেমাৰ হৈ নিজে নিজে মৰামাছ বা মাস আপোনালোকে সুস্বাদু আহাৰ হিচাপে খাইছে। ৰব, বেয়া পাব নালাগে

আপুনি? কোৱা বাবে মই কবলৈ বাধ্য হৈছো।

প্ৰশ্ন ঃ আপোনাৰ মাছ পালন কৰা পুখুৰী আছে? যদি আছে কিমান ডাঙৰ?

বন্ধু - আছে। প্ৰায় তিনিবিঘা মান মাটিৰ পুখুৰী এটা আছে।

প্ৰশ্ন ঃ নিশ্চয় ডাঙৰ মাছো আছে?

বন্ধু - আছে। যোৱা বাৰ মাঘ বিহুৰ উৰুকাৰ দিনাখন ৭/৮ কিলো ওজনৰ চিতল, ৫ টা ভকুৱা, ১১ কিলো ওজনৰ আঠটা ....

হব। মই বুজিছো। আপোনাৰ পুখুৰীত ডাঙৰ মাছ এতিয়াও আছে?

হয়। এতিয়া আৰু আলহী দুলহী আহিলে আগৰ দৰে বজাৰলৈ দৌৰিব নালাগে। জাল ঘৰতেই আছে। এচাব মাৰিলেই হৈ যায়।

বাকী মাছ বোৰ?

বছৰত দুবা‍ৰ বিক্ৰি কৰো।

অৰ্থাৎ আপুনি জলচৰ জীৱৰ ব্যৱসায় কৰে। অলপ আগতে আপুনি কৈছিল আপোনাৰ ঘৰত জীৱ হত্যা কৰা মানুহ নাই। জালত পোৱা মাছবোৰ কি কৰে।

মাছটো খাদ্য হিচাবে ব্যৱহাৰ কৰা এটা সৰু প্ৰাণী তাক মাৰিব পাৰি। অৰ্থাৎ মাছৰ জীৱটো সৰু আৰু মুখেৰে মাতিব নোৱাৰা প্ৰাণী।

পুখুৰীটো খাণ্ডি মাছ পুহিছো যেতিয়া গাখীৰৰ দৰে ..... মাছৰো মালিক আপুনি। আপুনি এযাৰ কথা জানেনে? অন্ধ্ৰপ্ৰদেশৰ মানুহৰ ঘৰে ঘৰে একাধিক মাছ পোহা পুখুৰী আছে। কিন্তু তেওঁলোকে মাছ নাখায়। অন্ধ্ৰপ্ৰদেশৰ মাছক আমি ছালানী মাছ বুলি কওঁ আৰু হেপাহ পুৰাই খাওঁ। সৌৱা ল'ৰাটোৰে আপোনাক কিবা কৈছে? অ সেইটো মোৰেই ল'ৰা।

চাইকেলৰ হেণ্ডেলত ....। মুৰ্গী পোৱালী। কি কৰ

সেইবিলাক? মাকক তিনিবাৰ মান মেডিকেলক নিয়া হ'ল। শৰীৰত হেনো তেজৰ পৰিমান কমি গৈছে? ঔষধ খাই আছে। তাৰ উপৰি ডাক্তৰে এটা পৰামৰ্শ দিছে। খাদ্যৰ বিষয় – সৰু সৰু মুৰ্গীৰ পোৱালীৰ জোল, শিঙিমাছ, মাগুৰ মাছৰ জোল, কুছিয়াৰ জোল খুৱাবলৈ কৈছে।

বাহঃ ভগবানৰ ওচৰত ডাক্তৰেও হাৰ মানিলে। বেমাৰীৰ দেহত তেজ বঢ়াবলৈ জীৱৰ দেহৰ তেজৰেই প্ৰয়োজন হৈছে। আচৰিত এজন মানুহৰ দেহৰ শক্তি উৎপন্ন কৰাৰ বাবে শিঙি মাছ, মাগুৰ মাছ, সৰু মুৰ্গী বধ কৰাতো নিশ্চয় পাপ নহয়।

কি কৰিব উপায় নাই। চাহ একাপ খাব নেকি? হেৰা চাহ একাপ দিয়া। কনী আছে যদি এখেতক আমলেট এটা কৰি দিবা। হু চাহ, চাহ বনাই থৈছিল নেকি? আমলেটো? দিয়ক খাই থাকো। কথা পাতি থাকো। আজিৰ আলোচনা খিনি বৰ ভাল লাগিছে। পিছে এটা কথা দে চাহ খোৱাৰ পিছত মুখত দিবলৈ মোৰ ঘৰত কিন্তু একো নাই। লগত কিবা আছে যদি খাওঁক। বাৰু আমি আলোচনা আৰম্ভ কৰো। চাহৰ লগত যে কনীটো খালে। এইটো খালে পাপ নহয় নেকি? এইটো জীৱ নহয় নেকি?

চমৎকাৰ আপোনালোকৰ চিন্তা শক্তি। এইবিলাক ধৰিলে আপুনি জগতত কেনেকৈ চলিব। মানুহ দেখো খাব নেপাই মৰিব। এৰা সেইয়াই ভগবানৰ ভুল। কাৰণ জীৱে জীৱক নেখালে মানুহৰ দৰে ডাঙৰ জীৱবোৰৰ শৰীৰত উৎকৰ্ষ সাধন নহয়। চাওক চাওক সেইটো কি চাওক এহ ধৰিলে।

বৰ ডাঙৰ সাপ দেই। দেখিছে কেনেকৈ তপকৈ ভেকুলিটো ধৰিলে চাওক চাওক কেনেকৈ ভেকুলিটো গিলিব ধৰিছে। হাই ভগৱানৰ সৃষ্টি।

এই সাপটোৰ জ্ঞান নাই, সৰু ভেকুলিটো ধৰি এনেদৰে গোটে গোটে গিলি খোৱাতো উচিত হৈছে নে? যদি এনেদৰে ডাঙৰ জীৱবোৰে সৰু জীৱবোৰক আহাৰ হিচাবে ব্যৱহাৰ কৰে তেনেহ'লে এই জীৱ হিংসা বৃত্তি, ভগৱানৰ সৃষ্টি নহয়নে? ভগৱানৰ কুটিল বুদ্ধি, মই জন্ম দিছো তহঁতে জীৱে জীৱক ধ্বংশ কৰিব লাগিব। ভগৱানৰ ঘৈনীয়েকৰ লগত কৰা কাজিয়াৰ বাবে এনেধৰণে ঘৈণীয়েকৰ প্ৰতিশোধত জীৱৰ বিনাশ হ'ব নেকি? সাপটোৰ পেট ভৰিল। সি হাবিৰ মাজত সোমাল। এই অন্যায়ৰ প্ৰতিবাদ কৰিব কোনে? ভেকুলীৰ সমাজখনত সাপৰ বিপক্ষে প্ৰতিবাদ কৰিব পাৰিবনে? যদি সিহঁতে প্ৰতিবাদ কৰিবলৈ আহে সিহঁতৰ আকৌ বহু ভেকুলী সাপৰ পেটত সোমাব লাগিব। সৰুৰ প্ৰতিবাদ নিস্ফল অহৈতুক। অহঃ কি ঘটনাহে চাওকচোন এই মাত্ৰ ভেকুলী খাই বনৰ মাজত সোমোৱা সাপডালক সেই নেউলটোৱে কেনেকৈ ধৰিছে বাঃ নেউলটোৰ গোটেই গাটো সাপডালে কেনেকৈ মেৰিয়াই ধৰিছে। নাই নোৱাৰে নেউলটোৱে সাপডালক গলত বেয়কৈ কামুৰি ধৰিছে। নাই সাপডাল মৰিল। বেয়া লাগিল দেই এই মাত্ৰ সাপডালে আহাৰ খাই গৈছিল। এতিয়া সি নিজে আনৰ আহাৰ হ'ব লগা হ'ল। হাই বিচিত্ৰ জীৱৰ জীৱনৰ গতিধাৰা।

বন্ধু আপুনি কাপোৰ সলাই আহক আমি দুয়ো এজন বিজ্ঞপুৰুষৰ ওচৰলৈ যাওঁ। তাত গলে আপুনি বহু জ্ঞান আহৰণ কৰিব পাৰিব, কথা মতে কাম।

নমস্কাৰ বাপ

নস্কাৰ বহক ক'ৰ পৰা আহিল?

মই বিল্বেশ্বৰৰ পৰা আহিলো, আপোনাৰ মুখেৰে কিছু জ্ঞানৰ কথা শুনিম বুলি।

বাৰু আপুনি ভগবানক দেখিছে

হয় মই দেখিছো

কেতিয়া, আৰু ক'ত?

যেতিয়া মোৰ বয়স ৪৫ বছৰ তেতিয়ালৈ দেখিছো ল'ৰালিকালৰ পৰা।

কি ক'লে আপুনি ভগৱানক দেখিছে

হয়, মই দেখিছো

কেতিয়া আৰু ক'ত?

যেতিয়া মোৰ বয়স ৪৫ বছৰ তেতিয়ালৈ দেখিছো ল'ৰালি কালৰ পৰা।

কি ক'লে আপুনি ভগৱানক দেখিছে

হয়, মই দেখিছো

আপুনি কাক ভগৱান বুলি ভাবিছে

মই মোৰ জন্মদাতা পিতৃ-মাতৃক মোৰ ভগৱান বুলি মই ভাবো।

আপোনাৰ ভুল ধাৰণা, আপোনাক জন্ম দি পিতৃ-মাতৃকো জন্ম দিয়া এজন আছে মই সেই পৰমপিতাৰ কথা ক'ব খুজিছো।

হ'ব পাৰে মই দেখা নাই।

কেনেকৈ দেখিব তেওঁ নিৰাকাৰ পৰম ব্ৰহ্ম। তেওঁক আপুনি ক'ত দেখিব। আপুনি মুৰ্ত্তি পূজা কৰে? যি সকলে মুৰ্ত্তি পূজা কৰে সেইসকলে পৰমপিতাক উপলব্ধি কৰোতে অলপ পলম হয়।

মুৰ্ত্তি মই শৈশৱ কালতে বিল্বেশ্বৰ দেৱালয়ৰ ডবা ঘৰত খাতখনত থকা সৰু সৰু পিতলৰ কৃষ্ণ, মহাদেৱ, অন্যান্য মুৰ্ত্তি সমূহ, মঠৰ গাত খোদিত পুৰণি দেৱ-দেৱীৰ মুৰ্ত্তি সমূহ মই দেখিছো।

সেইবোৰ চাব নেপাই কাৰণ আমাৰ গুৰুত্ব লিখি থৈ গৈছে।

মুৰ্ত্তিক নাচাবা প্ৰসাদো নাখাবা

ভক্তি হ'ব ব্যভিচাৰ।

বাপ ঃ তেনেহ'লে ভগৱানৰ দৰে গুৰুজনাৰো মাজে সময়ে ঘৈণীয়েকৰ লগত কাজিয়া-পেচাল হৈছিল নেকি?

কিয় ক'লে?

কলো মনে কই এটা কৰে, এটা ভগৱানৰ দৰে ভুল গুৰুজনাইও কৰিলে নেকি? কাৰণ বৰপেটা কীৰ্ত্তন ঘৰ কাৰ সৃষ্টি?

গুৰুজনাৰ সৃষ্টি?

কীৰ্ত্তন ঘৰৰ চাৰিওফালে হেনো ভগৱানৰ দশ অৱতাৰৰ মুৰ্ত্তি আছে। আছে তেনেহ'লে মুৰ্ত্তিবোৰ চাই কোনে প্ৰসাদ খোৱা নাই। আপুনি কোৱা পদফাকিৰ অৰ্থ কেনেকুৱা। কিৰ্ত্তন ঘৰৰ মুৰ্ত্তি আৰু দেৱালয়ৰ মুৰ্ত্তি বোধয় একে নহয়? বাৰু বাপ মহাশয় মুৰ্ত্তি সম্পৰ্কে মোক অলপ জ্ঞান দিয়ক।

বাপ ঃ মুৰ্ত্তি তিনি প্ৰকাৰৰ?

মই ঃ তেনেদৰে বুজি নেপাওঁ

বাপ ঃ ধৰি লওঁক যাৰ চা আছে সেয়ে মুৰ্ত্তি, চা হিন মুৰ্ত্তি নহয়।

মই ঃ কি মুৰ্ত্তি চালে পাপ হয়, কি প্ৰসাদ খালে ব্যভিচাৰ হয়।

বাপ ঃ আপোনালোকে দেৱ-দেৱী, দুৰ্গা-কালী ইত্যাদি মুৰ্ত্তি পূজা কৰে

আৰু তাৰ নিবেদিত প্ৰসাদ খাবলৈ মানা কৰা হৈছে।

মই ঃ অকনমান আৰু এটা প্ৰশ্ন জানিব বিচাৰিছো। আপোনালোকে শৰাই দিওতে শৰাইখনৰ ওপৰত গীতা বা ভাগৱত এখন দি তাৰ ওপৰত কাপোৰ এখন দিয়া হয়। এই শৰাইখনক কি বুলি ভবা হয় আৰু ইয়াৰ চা আছেনে নাই?

বাপ ঃ আপুনি আবান্তৰ প্ৰশ্ন কৰি আছে। আমি মুৰ্খ মানুহ দোষ মাৰ্জনা কৰিব।

গুৰুজনাৰ নীতি আৰু কথাৰ মাজত আপোনালোকৰ নিজস্ব কিছুমান নীতি প্ৰচাৰ কৰি আমাৰ দৰে মানুহৰ মাজত বিভ্ৰান্তি সৃষ্টি কৰে কিয়? আমি সাধাৰণ মানুহৰ মাজত ধৰ্মৰ প্ৰতি যি অনুৰাগ, আস্থা আছে তাক বিপথে পৰিচালনা কৰে কিয়? আপোনালোকৰ দৰে জ্ঞানী মানুহবোৰে বিশ্লেষণ কৰা বাংময়, মৃন্ময় আদি মুৰ্ত্তিবোৰৰ অৰ্থ কিমানজনে বুজি পাই। গুৰুজনাৰ দৃষ্টিৰ দশ আৰু —তাৰ, ৰাসলীলা মুখা, পুতলা এইবোৰ মূৰ্ত্তি নহয়। বাপ ধৰ্মগুৰু সকলে সমাজক একগোট কৰি ৰখাৰ বাবে সমাজখনক ঐক্যতাৰ বান্ধোনেৰে বান্ধি ৰাখিবলৈ যত্ন কৰিছিল। কিন্তু আমি সমাজখনৰ শান্তি-সম্প্ৰতি, আমাৰ নিজ ইচ্ছাৰ ধ্বংস কৰিছো আপোনাৰ শৰাইখনৰ চা আছে সেইয়াও মূৰ্ত্তি আপুনি মই ল'ৰা-তিৰোতা এই সকলোৱেটো মুৰ্ত্তি। তেনেহ'লে মুৰ্ত্তিৰ মাজত থাকি মুৰ্ত্তিক নিন্দা কৰা জানো ভাল কথা হৈছে।

অঃ সেই হাহটো ভৰিখনত বান্ধি ৰাখিছে কিয়, সি দুখ পোৱা নাইনে?

নহয় মানে আজি জোঁৱাইহঁত অহা কথা। ইমান দিনৰ মুৰত

জোঁৱাই আহিব, শুদা ভাত নো কেনেকৈ খুৱাব? এৰা ভগৱানৰ বিচাৰ, কাৰবাৰ তৃপ্তিৰ বাবে কাৰোবাৰ মৃত্যু। আমাৰ ক্ষুদ্ৰ স্বাৰ্থৰ বাবে জোঁৱাইক তৃপ্তিৰে এসাজ খুৱাবলৈ হাঁহটো মাৰি খালে, ইয়াত জীৱ হিংসা কৰা নহয় নেকি? হেৰি শুনিছে... অ' গৈছো ৰবা উপাই নাইহে আপোনালোক অকনমান বহকদেই। কি মস্কিল কলেও নেমানে মোৰ মানুহজনী কেইটামান ছাগলী পুহিছিল। ছাগলী মানুহৰ ঘৰে দুৱাৰে গলে মানুহে বেয়াকৈ কয়। মই সহ্য কৰিব নোৱাৰো। তাৰে তিনিটা ছাগলী বিক্ৰী কৰি দিলে। বেয়া পোৱা নাই, গৰীৱ মানুহ এঘৰৰ উনৈশ হেজাৰ টকা নো কমনে? তাতে এজন মানুহৰ উপাৰ্জন কিমান জুৰিব। ভালেই লাগিল, বলক আমি এতিয়া যাওঁ। হু যাওঁ বলক অহঃ

কুকুৰ শৃলাগ গৰ্ধবৰো আত্মৰাম
জানিয়া সবাকো কৰা প্ৰণাম।।

উনৈশ হেজাৰ বেয়া হোৱা নাই, বাৰু আপুনি এটা কাম কৰিব পাৰেনে, বাপ বন্ধু সেই যে প্ৰাণী প্ৰেমী সন্থা, তাৰে এজনৰ লগত মোক দেখা কৰি দিব পাৰিবনে? আছে আছে সেই সংগঠনৰ মানুহ দুমাইল মান আঁতৰত আছে, বলক তেনেহ'লে যাওঁ বলক। মই আপোনাক পৰিচয় কৰাই দিম। চাৰ আছেনে? হয় ভিতৰলৈ আঁহক, বহক- কওঁকচোন, এখেত এজন প্ৰাণী প্ৰেমী সেই সম্পৰ্কে আপোনাৰ পৰা জানিব বিচাৰিছে।

বৰ ভাল কথা সৰুৰে পৰা মই এই সংগঠনৰ লগত জড়িত। জীৱ হিংসা, হত্যা আমি বেয়া পাওঁ। মন্দিৰবোৰত জীৱ হিংসাৰ যি ভাওনা দেখিলে বেয়া লাগে। পূজা বুলিলে ৰক্ত, নিজৰ শান্তি বা মঙ্গলৰ বাবে আনক হত্যা কৰা ভাল কথানে। হয় ইয়াত মইয়ো একমত। এইবোৰ বন্ধ

কৰিব লাগে। কি ক'ব নামানে, আমাৰ কেন্দ্ৰীয় সমিতিৰ মানুহো আহি বিশ্বেশ্বৰ, কামাখ্যা, উগ্ৰতাৰা আদি মন্দিৰবোৰক বহুবাৰ আপত্তি দৰ্শাইছো, নামানেহে কথা। এইবোৰ মহাপাপত ডুবি মৰিব।

মই ঃ বাৰু মহাশয়, এটা কথা জানিব বিচাৰিছো, গুৱাহাটী চহৰত কচাইৰ দোকান কিমান আছে আপুনি জানেনে?

প্ৰাণীপ্ৰেমী ঃ মই আপোনাক সঠিক ক'ব নোৱাৰিম, আৰু সেইবোৰ মোৰ জনাৰো প্ৰয়োজন নাই বুলি মই ভাবো।

মই- যদি আপুনি সঁচাকৈ প্ৰাণী প্ৰেমী হয় তেনেহ'লে আপুনি জনাৰ প্ৰয়োজন আছে। আপুনি নেজানে মই কওঁ শুনক ২০১৬ চনত বৃহত্তৰ গুৱাহাটী চহৰত ২০১৯ খন কচাইৰ দোকান আছিল। বৰ্ত্তমান মই নাজানো।

প্ৰাণীপ্ৰেমী ঃ মোক আপুনি সেইবোৰ কিয় সুধিছে, মই প্ৰাণীক ভাল পাওঁ, জীৱ হিংসা বেয়া পাঁও, সেইটোৱে মোৰ ধৰ্ম।

মই-নহয়, মহাশয়, অলপ আগতে আপুনি ক'লে, দেৱালয় সমূহত বা যিকোনো ক্ষেত্ৰত আপোনালোকে বলীৰ বিৰোধিতা বা জীৱ হিংসাৰ বিৰোধিতা কৰে। চাৰ্কাচ সমূহত জন্তুৰ খেলা দেখুৱাই পইচা উপাৰ্জন কৰাতো আপোনালোকে বন্ধ কৰাৰ বাবে বিভিন্ন পন্থা অৱলম্বন কৰিছে।

মন্দিৰবোৰত বলী হয় এটা নিৰ্দিষ্ট দিনত। কিন্তু য'ত দিনে-ৰাতি ৰক্তৰ খেলা চলি আছে, অসংক্য জীৱ বধ হৈ আছে, প্ৰাণীপ্ৰেমী সকল তাত নিৰৱ দৰ্শক কিয়?

প্ৰাণীপ্ৰেমী ঃ আপুনি কিহৰ কথা কৈছে?

আপুনি নুবুজাৰ ভাওঁ ধৰিছে। মই ক'ব খুজিছো কচাইখানাৰ কথা,

ধৰি ললো, দুহেজাৰ খন কচাই খানাত দিনে তিনিটাকৈ হ'লে গড় ছহেজাৰ জীৱ হত্যা কৰা হয়, এইটো অকল ছাগলীৰ হিচাব। প্ৰতিখন বজাৰত ৭/৮ খন বা তাতোধিক মুৰ্গীৰ দোকান থাকে, হাঁহ-পাৰ ও বজাৰত বিক্ৰী হয়। এইবোৰ জীৱ হিংসাত নপৰে নে আপোনালোকৰ নিয়মত নাই। আপুনি একো নামাতিলে যে? যদি সঁচাকৈ প্ৰাণী প্ৰেমী হয় তেনেহ'লে অংশ বিশেষ নকৰি সকলো ক্ষেত্ৰক প্ৰাণীক ৰক্ষা কৰিবলৈ যত্ন কৰক। মন্দিৰবোৰৰ বলী বিধানৰ বিপৰীতে জয়ঢোল নবজায় প্ৰকৃততে প্ৰাণী সমূহৰ ৰক্ষা কৰাৰ ব্যৱস্থা কৰক।

যদি আপুনি মোৰ কথাবোৰ বুজিছে তেনেহ'লে আপুনি ভাবিছে, মেকুৰীৰ গলত টিলিঙা আৰিব কোনে। যদি সঁচাকৈ প্ৰাণী বা জীৱজগতখনক ৰক্ষা কৰিব খোজে তেনেহ'লে প্ৰথমে আমি নিজক সংযত কৰিব লাগিব। বেয়া পাব নেকি? এটা ভাল পথ। যদি আমি গোটেই জগতৰ মানুহ নিৰামিষভোজী হওঁ, জীগজগতখনৰ অকাল মৃত্য ৰোধ নহব'নে। আহকচোন এবাৰ চিন্তা কৰক। যদি আমি জীৱ হিংসা ৰোধ কৰিবলৈ নিৰামিষ খাদ্য গ্ৰহণ কৰো তেতিয়াতো জীৱ হত্যা বন্ধ হ'ব।

প্ৰাণীপ্ৰেমী ঃ কামটো কঠিন হ'ব নেকি?

মই ঃ সহজভাবে জানো সৎ কৰ্ম কেতিয়াবা সাধন হয়।

প্ৰাণীপ্ৰেমী ঃ বাৰু কি কৰিব লাগিব, কি কৰিলে জীৱৰ অকাল মৃত্যু ৰোধ হ'ব। নে কচাইখানাবোৰ বন্ধ কৰিব যাব লাগিব।

মই ঃ নালাগে, ছাগলীবোৰ কচাইবোৰে ক'ৰ পৰা নিয়ে।

প্ৰাণী ঃ বজাৰৰ পৰা

মই ঃ বজাৰত ক'ৰ পৰা আহে?

প্ৰাণী ঃ গাঁওৰ পৰা

মই ঃ আপুনি বুজিছে। এতিয়া আপোনাৰ মোৰ ঘৰৰ ছাগলীবোৰ অভয়াৰণ্যত মেলি দিয়ক। মাছৰ পুখুৰীবোৰৰ মাছবোৰ উঠাই নি ব্ৰহ্মপুত্ৰত এৰি দিয়ক, তেনেকৈ হাঁহ-পাৰবোৰ অৰণ্যত এৰি দিয়।

প্ৰাণী ঃ তাৰ পিছত কি হ'ব?

মই ঃ তাৰ পিছত ছাগলী কিনিব নাপালে কচাইৰ দোকান নিজে নিজে বন্ধ হ'ব। বিশ্বেশ্বৰ , কামাখ্যা আদি মন্দিৰৰ বলী বিধান বন্ধ হ'ব। আই দেৱী সকলক ফুল-বেলপাটেৰে পূজা কৰা হ'ব।

ৰ'ব দেই আপুনি ভাবিছে গৰুৰ কথা কোৱাই নাই। অ' গৰুবোৰো অৰণ্যত এৰি দিয়ক। জীৱজগতত স্বাধীনভাৱে জীৱবোৰ নিজ নিজ স্থানত জীয়াই থাকক। নিজৰ খাদ্য নাপালে কুকুৰ-মেকুৰী আটাইবোৰ বনলৈ গুচি যাব। মোৰ বুদ্ধিটো আপোনাৰ কেনে লাগিল।

প্ৰাণীপ্ৰেমী ঃ বুদ্ধিটো ভালে হয় কিন্তু....

মই ঃ আপোনাৰ কিন্তুৰ অৰ্থ মই নুবুজা নহয়। কাৰণ এই জীৱবোৰৰ জৰিয়তে বহুতে জীৱন নিৰ্বাহ কৰি আছে। বহু নিবনুৱাই মাছৰ পুখুৰী কৰি পৰিয়ালৰ ভৰণ পোষণ দিছে। বহু নিবনুৱাই মুৰ্গী পালন কৰি জীৱন নিৰ্বাহ কৰিছে। এখন চাৰ্কাচত বহু চাকৰী বাকৰিহিন নিবনুৱা শিল্পীয়ে চাৰ্কাৰ চকি জীৱিকাৰ পথ হিচাবে বাচি লৈছে। মানুহৰ বুদ্ধি মত্তাৰে জীৱ-জন্তুক নানা ধৰণৰ শিক্ষা দি, নানান কুট কৌশল কৰি অসম্ভৱক সম্ভৱ কৰি নানা ধৰণৰ খেল প্ৰদৰ্শন কৰি দৰ্শকক আনন্দ দান কৰি দুপইচা উপাৰ্জন কৰিছে। তাৰ উপৰি জীৱ-জন্তুবোৰক নিয়মিত আহাৰ, পানী যোগান ধৰিছে। তেনেস্থলত আপোনালোকে জীৱ-জন্তুবোৰক খেলাৰ

সামগ্ৰী হিচাবে ব্যৱহাৰ কৰা বুলি ধৰি ললো। আপোনালোকৰ মতে আমি আটাইবোৰ জীৱ অৰণ্যত মেলি দিলো। আমি আটাইয়ে নিৰামিষ ভোজী হলো। এতিয়া আন এটা দিশত চাওক, বাৰী-ঘৰে গজি উঠা ঘাঁহ-বনবোৰ কি কামত আহিব। মিলত ধান বনা চাউলৰ মলবোৰ কি কৰিব। এডাল লাউ বা জিকাৰ গুৰিত দিবলৈ গোবৰ অকনমান ক'ত পাব? শান্তিৰ প্ৰতীক বগা পাৰযোৰ কৰা পৰা উৰুৱাব। বিহু ঢোল, নাগাৰা, নামঘৰৰ ডবা আদি কিহৰ চালেৰে নিৰ্মাণ কৰিব। চহৰৰ গৰু-গাড়ী, ঘোৰা গাড়ীবোৰৰ কি ব্যৱস্থা কৰা হ'ব।

আপুনি দেখোন মনে মনে ৰ'ল। কিবা এটা কওঁক। চাওকচোন অতীজৰ পৰা ৰজা-মহাৰজাৰ দিনৰ পৰা বৰ্ত্তমানলৈ এটা জীৱৰ দুৰ্গতি দেখিছেনে? অস্বাৰোহী আগতো আছিল আজিয়ো আছে। নেলাগে বদমাচ ভগৱান কৃষ্ণৰ কথা চাওক, কুৰুক্ষেত্ৰৰ যুদ্ধত তেখেত অৰ্জুনৰ ৰথৰ সাৰথি আছিলনে? তেখেতে ৰথৰ ঘোৰাবোৰক চাবুক মাৰি মাৰি যুদ্ধক্ষেত্ৰত ৰথ চলোৱা নাছিলনে? কৰ্ণৰ বানৰ পৰা অৰ্জুনক ৰক্ষা কৰিবলৈ ৰথৰ চকা ভুমিত বহুৱাই তুলিবৰ সময়ত ঘোৰা কেইটাক চাবুকেৰে কা কোবালেনে? সেইখন যুদ্ধত কিমান হাতী, ঘোৰা ৰণত পৰিল। এইবোৰ জীৱৰ ওপৰত অচ্যাচাৰ কৰা হোৱা নাইনে? আনফালে যুদ্ধ শেষ হোৱাৰ পিছত কৃষ্ণৰ উপদেশত যুধিষ্ঠিৰ সহ পঞ্চভাই অশ্বমেধ যজ্ঞ আৰম্ভ কৰিলে। ঘোৰাৰ কপালত ফলক আৰি দিয়া হ'ল। এই ঘোৰা যাৰ ৰাজ্যৰ মাজেৰে বিনা দ্বিধাই পাৰ হৈ যাব। সেই ৰাজ্য পাণ্ডৱৰ কৰ তলিয়া হ'ব কোনোবাই ঘোৰা বন্ধ কৰিলে তাৰ লগত যুদ্ধ হ'ব। পিছত ঘোৰা ঘুৰি আহি দেশ পালে, সেই ঘোৰাটো বধ কৰি তাৰ মাংসৰে যজ্ঞত আহুতি

দিয়া হয়। এইখনেই হ'ল অশ্বমেঘ যজ্ঞ।

মহাশয়, পূর্বৰে পৰা জীৱ-জন্তুবোৰে মানুহৰ বিভিন্ন কৰ্মত সহযোগ কৰি আহিছে। মানৱ সমাজৰ অবিচিন্ন অঙ্গ এই জীৱ-জন্তুবোৰ বধ কৰিলে সঁচাকৈয়ে বৰ দুখ লাগে। আপোনালোকে চাৰ্কাচৰ ব্যৱহৃত জীৱ-জন্তুবোৰক মুক্তি দিয়াৰ পৰিকল্পনা কৰিছে, এইয়া বৰ ভাল কথা। বান্দৰে চাইকেল চলোৱা চাৰ্কাচ কৰা দেখিছে শুনিছে।

লঙ্কাধিপতি ৰাৱণৰ কবলৰ পৰা শ্ৰীৰামৰ ভাৰ্য্যা সীতা উদ্ধাৰৰ বাবে ভালুক বান্দৰ বনচৰ জীৱবোৰে গছ পাথৰেৰে সমুদ্ৰত সেতু বান্ধি সীতা উদ্ধাৰত মুখ্য ভূমিকা লোৱা নাছিলনে? ভুল কৰিলে স্বয়ং ভগৱানৰ অৱতাৰ শ্ৰীৰামচন্দ্ৰই স্বাৰ্থ সিদ্ধিৰ বাবে কপিৰাজ বালীক বধ কৰিছিল। চাওঁক স্বয়ং ভগৱানেও নিৰ্বিচাৰে জীৱ হত্যা কৰিছে, শোষণ কৰিছে।

পঢ়া কালৰ কথা মনত পেলাওক বাঞ্চীৰ ৰাণী লক্ষীবাই হেনো ঘোৰাৰ ওপৰতে টোপনি গৈছিল। নিজৰ ভাই-ভনীতকৈয়ো লক্ষ্মীবাই ঘোৰাটোক বেচি মৰম কৰিছিল। মুলা গাভৰুই ঘোৰাত উঠি হাতত উনমুক্ত তৰোৱাল লৈ মোগল সেনাপতি তুৰ্ব্বকৰ লগত যুদ্ধ কৰিছিল। অশ্বাৰোহী সৈনিক যি ৰাজ্যৰ শক্তিশালী সেই ৰাজ্য হেনো যুদ্ধত পৰাজয় নহৈছিল। নেলাগে বীৰ চিলাৰাইৰ ঘোৰাৰ ওপৰত উঠি থকা প্ৰতিমূৰ্ত্তি, বীৰ লাচিতৰ কথাটো ক'বই নেলাগে। ঘোৰাৰ দৰে আগৰ ৰজা মহাৰজাৰ গজৰোহী সৈন্যদল আছিল। তেতিয়াৰ কামৰূপৰ ৰজা বীৰ ভগদত্তই কুৰুক্ষেত্ৰ সমৰত হাতীত উঠি কৌৰৱৰ পক্ষত যুদ্ধ কৰিছিল। সকলো ৰজাৰ গজৰোহী, অশ্বৰোহী, ৰথাৰোহী সৈন্যশক্তি লগত পদাতিক। এতিয়া চাওঁক সমৰ ক্ষেত্ৰটো ঘোৰা নামৰ জীৱটো ৰজাৰ ৰাজ্যৰ সাফল্যতাৰ এটা বিৰাট

আহিলা। এই ঘোৰাবোৰ যুদ্ধত কিমানৰ মৃত্যু হয় তাৰ হিচাপ ৰখাৰ আহৰি কাৰো নাই।

প্ৰাণীপ্ৰেমী ঃ আজিকালি বন্দুক-বাৰুক

মই ঃ কি বন্দুক বাৰুদৰ কথা কয়, আপুনি। বন্দুক-বাৰুদৰ দিন ঠিকেই। বৰ্ত্তমানো সৈন্য বিভাগত ব্যৱহাৰ কৰা ধুনীয়া ধুনীয়া প্ৰশিক্ষণপ্ৰাপ্ত ঘোৰাবোৰ দেখিছেনে? তীৰ্থ ভ্ৰমণত ব্যৱহৃত ঘোৰাবোৰ নিশ্চয় আপুনি দেখা পাইছে। বৃটিছ চাহাবৰ দিনৰ পৰা প্ৰতিযোগিতামূলক খেলত ব্যৱহাৰ কৰা প্ৰশিক্ষিত ঘোৰাবোৰে কাৰবাক শ্ৰেষ্ঠৰ পৰা শ্ৰেষ্ঠতম কৰা নাইনে? মন্দিৰবোৰক কোৱাৰ দৰে সৈন্য বাহিনীৰ ঘোৰাবোৰ মুক্তি দিব পাৰিবনে? পাৰিবনে বৰ বৰ মানুহৰ ঘৰত গলত পেটি লগাই বান্ধি থোৱা দামি দামি কুকুৰবোৰ এৰি দিব ক'বলৈ। কেৱল আপোনালোকে একপক্ষিয়ভাবে মঠ-মন্দিৰত বলি-বিধান দিয়াৰ বিৰোধিতা কৰিছে। মাঘ বিহুৰ উৰুকাৰ দিনাখন হাতে বজাৰে, চহৰে-নগৰে বধ কৰা জীৱ-জন্তুৰ সংখ্যা, বলি দিবলৈ অনা জীৱ-জন্তুতকৈ বহু গুণে বেছি আপুনি হয়তো গভিৰভাবে চিন্তা কৰা নাই।

অভয়াৰণ্যলৈ যাওঁক তাত দেখিব পৰ্য্যতকৰ বাবে হাতীৰ চাফাৰী। মৰুভূমিত মৰুভূমিৰ জাহাজ উট। বোজা ববলৈ গাধ, ঘোৰা এইবোৰক মানুহৰ অত্যাচাৰৰ পৰা ৰক্ষা কৰিব পাৰিবনে? অৰণ্যৰ মাজত গছ টনা, গছ ভঙা কামত মানুহে হাতী ব্যৱহাৰ কৰে। কেতিয়াবা বোজা বৈ বৈ হাতীবোৰ নিশকতীয়া হৈ মৃত্যুমুখি হৈ পৰে। সেইবোৰ উদ্ধাৰ কৰিব পাৰিবনে?

আপুনি বিৰক্তিবোধ কৰিছে বা মোক বেয়া পাইছে। মই মাত্ৰ

সচা কথাটোহে কৈছো। সচাকৈ যদি জীৱ জন্তু বধ কৰা কাৰ্য্যৰ আপোনালোকে বিৰোধিতা কৰিছে বা কৰে, তেতিয়া চৰকাৰৰ কিছু বিভাগৰ মৃত্যু হ'ব। যেনে ফিচাৰী, ভেটেৰেনাৰী আদি বিভাগবোৰৰ কাম নাইকিয়া হ'ব। নিবনুৱাৰ সংখ্যা আগতকৈ বেছি বাঢ়ি যাব। তাতকৈ আমি এটা কাম কৰিলে কেনে হয়। ভগৱানে আমাক চাৰিমুঠি জীৱক যি প্ৰতাৰণা কৰিলে, ভগৱানৰ ওপৰত চুপ্ৰিম কোৰ্টত আমি এটা ৪২০ ধাৰাত কেচ ৰুজু কৰি দিও। আচ্চা বন্ধু, মই আৰু এজন মানুহ লগ পাব বিচাৰো।

বন্ধু ঃ কোন মানুহ?

মই ঃ মই এজন ভগৱান সদৃশ মানুহ লগ পাব বিচাৰো। তেখেতৰ ওচৰত মই কেইটামান প্ৰশ্নৰ উত্তৰ পাব বিচাৰো। মোৰ প্ৰশ্ন

ক) ভগৱানৰ দৃষ্টিত মানুহে মানুহক ঘৃণা কৰে কিয়?

খ) জন্মতে মানুহৰ উচ্চ-নীচ হয় নেকি?

গ) ধৰ্মই মানুহ গঢ়ে নে মানুহে ধৰ্মক গঢ় দিয়ে?

এই কথাখিনি মই জানিব বিচাৰিছো। জীৱ জগতৰ কথা নহয়, জীৱশ্ৰেষ্ঠ মানুহৰ সমাজ ব্যৱস্থাও ইতৰ প্ৰাণী সিংহ, হৰিণ, সাপ, নেউল, বাঘ, ছাগলীৰ দৰে সৰু বৰ শ্ৰেণী দৃষ্টি কৰি চাওঁক এজন মানুহ, মোৰ দৰে একে, সেই মানুহজনে মোৰ ঘৰত আহাৰ গ্ৰহণ নকৰে। আমি জাতিত একে, গঢ়ৰ একে, বয়সত একে?

বন্ধু ঃ আপুনি তেনেহ'লে বুজি পোৱা নাই। যিজনে আপোনাৰ ঘৰত নেখাই, তেওঁ নিশ্চয় এক শৰণৰ ভকত।

মই ঃ হ'ব পাৰে, কিন্তু মোৰ এটা প্ৰশ্ন, কোন ধৰ্মত মানুহে মানুহক ঘৃণা কৰাৰ উল্লেখ আছে। আমাৰ ধৰ্মগুৰু সকলে এনে ঠুনুকা নীতিৰ ধম প্ৰচাৰ

কৰিছে নেকি? দামোদৰ বিপ্ৰৰ পত্নীয়ে লেতেৰা হাতেৰে খুন্দি অনা চিৰা ভগৱান কৃষ্ণই খোৱা নাছিলনে? তেনেস্থলত ধৰ্মৰ উজুহাতত মানুহে মানুহক ঘৃণা, নে ৰাজনীতিবিদৰ দৰে তেওঁৰ দলত সকলোকে ভুক্ত কৰি শক্তিশালী হোৱাৰ দৰে সকলোৱে এক শৰণীয় কৰি আন ধৰ্মবোৰক নিশেষ কৰিব খোজা হৈছে নেকি? আমাৰ গুৰু সকলে এই ধৰ্মপ্ৰচাৰ কৰিছে নেকি? গুৰুজনাইটো প্ৰচাৰ কৰা ধৰ্মত মানুহে মানুহৰ প্ৰতি ঘৃণা কৰাৰ দৃষ্টান্ত দেখা নাযায়। তেনেহ'লে এই ঘৃণা বিদ্বেশ কাৰ সৃষ্টি। মোৰ ঘৰত আহাৰ গ্ৰহণ নকৰা মানুহবোৰৰ ঘৰত আমিয়ো যদি আহাৰ গ্ৰহণ নকৰো তেতিয়া সমাজখন খণ্ড বিখণ্ড নহব'নে? গুৰুসকলে গঢ়া সমাজখন যদি বিভিন্ন ভাগত বিভক্ত হৈ যায়ক্ষতি কাৰ হ'ব? কোনে কি ধৰ্ম গ্ৰহণ কৰে, কৰক এইয়া নিজশ্ব ব্যক্তিগত কথা। তাত আমাৰ কোৱাৰ অধিকাৰ নাই। ধৰ্ম বা ভক্তি এটা সম্পূৰ্ণ ব্যক্তি বিশেষৰ মত, ইয়াত বাধা বা প্ৰতিপ্ৰন্ধক হোৱা বিজ্ঞ মানুহৰ নীতি নহয়।

ঘৃণা এটা চামে এটা চামৰ ওপৰত কৰা। ঘৃণা এটা বিতৰ্ক। এজন ভগৱানৰ দৃষ্টিত ইমান ঘৃণা, বিদ্বেশ, ভগৱানৰ বিনন্দিয়া ফুলনীখনত আমি কিং ৰূপে বিনাশ কৰি আছো। ঈশ্বৰে পাঙে, মানুহে ভাঙে, আচলতে আমি তাকেই কৰিছো। বন্ধু আপুনি কথাবোৰ যেনে ধৰণে কৈছে আপুনি শক্তি পূজাক প্ৰাধান্য দি কথাবোৰ কোৱাৰ নিচিনা লাগিছে।

মই ঃ কি ক'লে আপুনি, আমিবোৰে শক্তিপূজাক প্ৰাধান্য দিও, হয়, মই দিন ৰাতিৰ ভিতৰত তিনিবাৰ শক্তি পূজা কৰো। মই নহয় জগতৰ চাৰিমুঠি জীৱৰ ভিতৰত শক্তি পূজা নকৰা কোনো জীৱ বা প্ৰাণী নাই। শক্তি পূজা

জন্মৰ পৰা মৃত্যুৰ দিনলৈ সকলো জীৱে কৰি আহিছে আৰু কৰি থাকিব লাগিব। শক্তি পূজা নকৰিলে জীৱ জগতত মহা প্ৰলয়ৰ সূচনা হ'ব। সৃষ্টি ধ্বংশ হৈ যাব। আমি শক্তি পূজা কৰাৰ বাবে আমাক আপোনালোকে ঘৃণা কৰে। কিন্তু আপুনি, আপোনাৰ পৰিয়াল, বন্ধু-বান্ধৱ সকলোৱে তিনিবাৰ শক্তি পূজা কৰে। জীৱিত কালত শক্তি পূজা নকৰা কোনো নাই। আপুনি এবাৰ গভীৰকৈ চিন্তা কৰি চাওঁক। শক্তি পূজা অবিহনে কোনো জীয়াই থাকিব নোৱাৰে।

আপুনি মিচা তৰ্ক কৰিছে বা মোৰ ওপৰত খং কৰিছে। শক্তি মানে কাৰ কথা কৈছে।

অঃ বুজিছো আপোনাৰ মতে দুৰ্গা, কালী, লক্ষ্মী এইবোৰ শক্তি ইয়াক আপোনালোকে ঘৃণা কৰে। অনন্ত শয্যাত পৰম পুৰুষ ভগৱানৰ কাষত থকা দেৱী গৰাকী কৃষ্ণৰ কাষত থকা ৰাধা-ৰামৰ কাষত থকা সীতাক আঁতৰাব পাৰিবনে মহাদেৱৰ পাৰ্বতী এইবোৰক আপুনি কি বুলি ক'ব?

প্ৰকৃতি পুৰুষ দুয়ো নিয়ন্ত মাধৱ।
সমস্তৰে আত্মা হৰি পৰম বান্ধৱ।

এইয়া কাৰ বাক্য প্ৰতিগৰাকী দেৱীক আমি মা বুলি কওঁ, জন্মদাত্ৰী মাৰ দেৱীমূৰ্ত্তিক যদি আমি ঘৃণা কৰো। তেনেহ'লে কি ধৰ্ম আমাৰ শ্ৰেষ্ঠ ধৰ্ম।

আপুনি কিহৰ কথা ক'লে, মুৰ্ত্তি, মুৰ্ত্তিৰ কথা আগতে এবাৰ কোৱা হৈছে। হয় দেৱ-দেৱীৰ মুৰ্ত্তি সাজি পূজা কৰি শেষত বিসৰ্জন দিয়া হয়। কি একে কথাকে কৈ আছে। মুৰ্ত্তি, মুৰ্ত্তি, মুৰ্ত্তি কোন নহয়? আপুনি, মই, আপোনাৰ ভাৰ্য্যা, ল'ৰা-ছোৱালী এই সকলো একোটা মুৰ্ত্তি, এই মুৰ্ত্তিবোৰ চাই কেনেকৈ খাইছে? কেনেকৈ জীয়াই আছে? মই ক'বলৈ বাধ্য হৈছে।

আপোনালোকে আমাক একেবাৰে হিনমন্য জ্ঞান কৰিছে। দুখ লগা কথা আপোনালোকৰ ওপৰে ওপৰে কৰা কিছু চিন্তা, কিছু বিশ্লেষণ আমাৰ বাবে ক্ষতি কাৰক হৈছে।

মই যদি কওঁ আপোনালোকে গুৰুজনক অবমাননা কৰিছে, আপোনালোকে নহয় বুলি ক'ব পাৰিবনে? গুৰুজনাই এৰাই চলা কিছু কৰ্ম আপোনালোকে কৰা নাইনে?

বন্ধু ঃ আপুনি কোৱাতো মিচা নহয়, আচলতে এই ফেৰা কাম আমি কৰা নাই, কৰিছে সংঘই। ভূল হ'ল জগত গুৰুক সংঘ বা সমিতিৰ মাজত আৱদ্ধ কৰি ৰাখিব খোজাতো সমিচিন হোৱা বুলি ক'ব পাৰিবনে? মই কোৱা বাবে বেয়া নেপাব। এইয়া মোৰ প্ৰশ্ন নহয়, এইয়া হেজাৰোধিকৰ প্ৰশ্ন। ধৰ্মক নিজৰ খেয়াল খুচি মতে ব্যৱহাৰ কৰি, সমাজখনক বিপথগামি নকৰা ভাল। গুৰু সকলৰ ঐক্য-বন্ধন, শান্তি যেন বিঘ্নিত নহয়, তাৰ প্ৰতি লক্ষ ৰখা উচিত। বৰ্ণনা সমূহ সকলোৰে বোধগম্য আৰু শ্ৰুতিমধুৰ হ'লে ভাল। ধৰ্মগ্ৰন্থ সমূহে গীতা, ভাগৱত, কোৰাণ, বাইবেল, গ্ৰন্থ চাহেব, ত্ৰিপিতক কোনখন ধৰ্মগ্ৰন্থত মানুহে মানুহক ঘৃণা বা উচ্চ-নীচ কৰা কথা উল্লেখ কৰা আছে। একে তেজ-মাংসৰ মানুহ হৈ মানুহে মানুহক ঘৃণা কিয় কৰে, কিয় সমাজত বিদ্বেষ ভাৱৰ জন্ম দিয়ে, এইয়া সমাজক এক গোট কৰাৰ অভিপ্ৰায় নে, সমাজখনক ধ্বংস কৰাৰ হাবিলাস।

বেয়া নেপাব, মনৰ ক্ষোভৰ বাবে কথাখিনি লিখিব লগা হ'ল। ধৰ্ম জানো ইমান লেহুকা, যোনে যিভাবে গঢ় দিয়ে বা দিব খোজে, ধৰ্ম তেনেদৰে গঢ় ল'ব। মোৰ মনত প্ৰশ্ন হয় ধৰ্মই মানুহক গঢ় দিয়ে নে মানুহে ধৰ্মক গঢ় দিয়ে। হয়তো মোৰ দৰে বহুজনে এনেধৰণে ধৰ্মৰ প্ৰতি

অনিহা প্ৰকাশ কৰিছে। সেয়েহে এই নীতিবোৰ সংস্কাৰ কৰাৰ সময় হ'ল। যেনেদৰে জীৱ হিংসাৰ, প্ৰাণীবধৰ এটা সিদ্ধান্ত কোনেও দিব নোৱাৰে তেনেদৰে ধৰ্মৰ প্ৰকৃত ৰূপ বা তাৰ তাৎপৰ্য বিশ্লেষণ ভুল হলে গুৰুজন ঐক্যতাৰ জৰিৰে বান্ধি ৰখা অসমীয়া জাতিটোৰ বন্ধন ক্ৰমান্বয়ে চিগি বিভিন্ন ধৰ্ম গা কৰি উঠিব পাৰে। আমাৰ ধৰ্ম যাজক সকলে নেদেখা নহয়, নুশুনা নহয়। গুৰুজনাৰ দিক্ষা পালন কৰিলেই গুৰুজনাৰ প্ৰতি শ্ৰদ্ধা-নিবেদন কৰা নুবুজায়। গুৰুজনাৰ ঐকান্তিক প্ৰচেষ্টাত ঠন ধৰি উঠা সুগন্ধি ফুলপাহৰ ঘ্ৰাণ প্ৰতিজন অসমীয়াই উপলব্ধি কৰক। বৰ্ণবৈষম্য, উচ্চ-নীচ ভাব আঁতৰ কৰি এখন নতুন শৃংখলাবদ্ধ সমাজ প্ৰতিষ্ঠা হওঁক। মোৰ কথাত আপুনি নিশ্চয় বেয়া পাইছে?

বন্ধু ঃ আপোনাৰ কথাত মই উত্তৰ দিবলৈ উত্তৰ বিচাৰি পোৱা নাই।

দুখ লাগে ধৰ্মৰ প্ৰভাৱত যদি মানুহে নিজৰ জন্মদাতা পিতৃ-মাতৃক অৱহেলা কৰে, দ্বিধাহিনভাবে ক'ব পাৰে মোক জন্ম দিবলৈ কোনো মা-দেউতা নাই, মোক ভগৱানে জন্ম দিছে, এই কথাষাৰে অশেষ কষ্টৰে সন্তান জন্ম দি তুলি তালি ডাঙৰ দীঘল কৰাৰ পিছত পিতৃ-মাতৃৰ মনত কি বিষক্ৰিয়া হ'ব পাৰে। যি ধৰ্মই পিতৃ-মাতৃৰ প্ৰতি এনেকুৱা বিৰূপ মন্তব্য দিব পাৰে এই ধৰ্ম গ্ৰহণযোগ্য নে, এই ধৰ্ম শ্ৰদ্ধাৰ হ'ব পাৰেনে? এইয়া ধৰ্মগ্ৰন্থৰ অভিমত নে? কওঁতাজনৰ ধৰ্ম গোৰামীৰ নিজা বক্তব্য। কোনোজনা গুৰুই নিজৰ পিত-মাতৃক অৱহেলা, ঠিকনাবিহীন কৰিবলৈ শাস্ত্ৰত উল্লেখ কৰিছে। নিজৰ চিন্তাধাৰাৰে ধৰ্মক পৰিচালনা কৰিব খোজাতো অন্যায় নহয়নে? ধৰ্ময় যদি মানুহক অ-মানুহলৈ পৰিৱৰ্ত্তন কৰে তেনেহ'লে আন দেশৰ মানুহে আমাক হাঁহিব। আমি হাহিয়াতৰ

পাত্ৰ হম।

ভগৱানৰ এষাৰ বাণী

সৰ্বধৰ্ম পৰিতেজ্য মা মেকং চৰণং ব্ৰজ।

এই কথাষাৰ ভগৱানে কৈছে যে সকলো ধৰ্ম পৰিত্যাগ কৰি মোৰ চৰণত শৰণ লোৱা, হয় আপুনি ঠিকেই কৈছে, সকলো ধৰ্ম বাদ দি ভগৱানৰ ওচৰত নিজক অৰ্পন কৰিব লাগে কিন্তু মই নুবুজিলো ধৰ্ম মানে কি? ধৰ্ম কাক বোলে? ধৰ্মৰ ৰং কেনে? ধৰ্মৰ পৰিধি কিমান? বৌদ্ধ ধৰ্মৰ বৌদ্ধ ভিক্ষু সকলে বুদ্ধদেৱৰ নীতিৰ বাহিৰে তেখেত সকলে আন কিবা নীতি প্ৰচাৰ কৰিছেনে? ত্ৰিপিতক, গ্ৰন্থচাহেব, কোৰাণ, বাইবেল, এই ধৰ্মগ্ৰন্থবোৰৰ ৰচক বা গুৰুজনাই কৰি থৈ যোৱা নীতি-আদৰ্শ বাদ দি কোন ধৰ্মালম্বি ধৰ্মযাজক বা ধৰ্মক ভালপোৱা মানুহে নিজৰ খেয়াল খুচি মতে ধৰ্ম তথা সমাজৰ ঐক্যতাত আঘাত কৰিছে। কিছুমানৰ মতে ধৰ্মৰ বাওপন্থী হোৱা বাবে সমাজৰ ভাঙোন হৈছে। সমাজত, শাক্ত, শৈৱ, বৈষ্ণৱ, কৃষ্ণগুৰু, ভাগৱত পন্থি চায়াবাবা, প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাকুমাৰী, বিভিন্ন পন্থা সমাজত বিৰাজমান।

ব্ৰাহ্মণৰ বাবে কি! কৰিলে ব্ৰাহ্মণে ব্ৰাহ্মণৰ, কি দোষ আপোনালোকে কথাই কথাই কিয় ব্ৰাহ্মণক নিন্দা কৰে। কি কৰিছে ব্ৰাহ্মণে, যাৰ বাবে আপোনাসৱে অৱজ্ঞা কৰে, নিন্দা কৰে। ব্ৰাহ্মণ কোন, ব্ৰাহ্মণ আপুনিয়ো হ'ব পাৰে। ব্ৰাহ্মণ কৰ্মৰ জৰিয়তে হ'ব পাৰে। এষাৰ কথা আছে—

জন্মনা যায়তে শুদ্ৰ সংস্কাৰ উচ্যতে দ্বীজ।
ব্যদভ্যাসং ভবেত দ্বিজ ব্ৰহ্ম জানাতি ব্ৰাহ্মণ।।

বিশ্বামিত্র মুনিয়ো শুদ্র আছিল। জ্ঞান আৰু ধৈৰ্য্যৰ জৰিয়তে বিশ্বামিত্ৰক এদিন ব্ৰহ্মাই ব্ৰহ্মত্ব দান কৰিছিল। ছি.ছি. আৰু ব্ৰাহ্মণক নিন্দা...। ঘৰৰ পৰা লঘোণে ভোকে.আহি আপোনাৰ ঘৰত দোনা পটুৱা যোগাৰ কৰি তেওঁলোকে ধৰ্মীয় পূজা-পাতাল কৰে। ব্ৰাহ্মণ সকলোৰো পৰিয়াল আছে, ল'ৰা-ছোৱালী আছে। ল'ৰা-ছোৱালীৰ শিক্ষা-দীক্ষা, ভৱিষ্যত এই সকেলো বৈদিক কৰ্মৰ জৰিয়তে আহৰণ কৰা অৰ্থৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰে। বিনিময় কাৰ নাই, আপুনি ক'ব পাৰিব। বৈষ্ণৱ সকলে বিনিময় নলয়নে? প্ৰসাদ মুঠিও ঘৰৰ ল'ৰা-ছোৱালীৰ বাবে নিয়া হয়। অন্যান্যবোৰৰ কথা আপুনিয়ো জানে, সেইবাবে মই বাখ্যা কৰিব খোজা নাই। যিসকলে মায়াত আবদ্ধ হৈ আছে, এই গৃহবাসী সাংসাৰিক সকলে বিনিময় অবিহনে জীৱিকা কৰাতো বৰ কঠিন কাম আৰু এইসকল ব্ৰাহ্মণে হওক বা শূদ্ৰই হওক যি ধৰ্মৰে বা জাতিৰে নহওক ল'ৰা-ছোৱালী তিৰোতাক কষ্ট দি কৰা ধৰ্ম কোনো ধৰণৰ সুফল পোৱাতো সম্ভৱ নহয়। সেইবাবে কোনো ধৰ্ম বা ব্যক্তিক একপক্ষীয় ভাবে নিন্দা কৰাতো জ্ঞানীৰ কাম হ'ব নোৱাৰে। বৰ্ত্তমান সময়ত হৰিৰ নাম বহু দামত বিক্ৰী হৈ আছে। আপুনি উত্তৰ দিব পাৰিবনে হৰিৰ নামৰো ব্যৱসায়ী যে চলি আছে ইয়াত বিনিময় নহয় নে? বৰ্ত্তমান এটা নাম দল যদি নিমন্ত্ৰণ কৰিবলৈ যায় আপুনি বুজি পাব হৰিৰ নাম কিমান দামত বিক্ৰী হৈ আছে। নাম বিক্ৰী কৰাৰ কাৰণো নথকা নহয়। নাম দলবোৰ এঠাইৰ পৰা আন ঠাইলৈ নাম প্ৰচাৰ কৰিবলৈ, তেওঁলোকৰ অহা-যোৱা, বাদ্যযন্ত্ৰবোৰ নিবলৈ গাড়ী এখনৰ প্ৰয়োজন। গাড়ীখন চলিবলৈ তেলৰ প্ৰয়োজন। তেল কিনিবলৈ টকাৰ প্ৰয়োজ, শিল্পী সকলৰ মজুৰী, সকলো ক্ষেত্ৰতে অৰ্থৰ প্ৰয়োজন হোৱা বাবে নাম দলবোৰে হৰি

নামক ব্যৱসায়ী ভিত্তিত ব্যৱহাৰ কৰিবলৈ লৈছে। তাৰ ফলত নাম দলবোৰ নিত্য নতুন, চমক লগা ধৰণেৰে সমাজৰ মাজত নাম প্ৰচাৰ কৰিবলৈ লৈছে। অৱশ্যে নতুন ধাৰা দিবলৈ যাওঁতে নামৰ পৰিৱৰ্ত্তে কিছু অস্বাভাৱিক অপ্ৰয়োজনীয় সুৰ নিহিত কৰি প্ৰকৃত হৰি নামৰ মানদণ্ড কিছু পৰিমানে হ্ৰাস হোৱা বুলি বাস্তৱ সমাজখনে ক'ব খোজে। তথাপি হৰিনামৰ সংস্কৃতি ধৰি ৰাখিবলৈ বা জীয়াই ৰাখিবলৈ এই নাম দলবোৰে বিভিন্ন ধৰণে যত্ন কৰিছে। বৰ্ত্তমান যুগত যেহেতুকে নাম দলৰ শিল্পীবোৰৰ মজুৰী বন্ধা ধৰা হোৱা বাবে শিল্পী সকলৰ চাহিদা পূৰণ কৰিবলৈ নাম দলৰ পাঠক বা পাঠিকাবোৰ সদায় যত্নপৰ। বহু শিল্পী নাম গাই পোৱা মজুৰীক জীৱিকাৰ অন্য এটা পথ বুলিও ক'ব খোজে। ইয়াৰ মাজত আপুনি অলপ মন কৰক, এই প্ৰতিভা বা ধৰ্মক এচাম শিল্পী কিমান তললৈ নমাই লৈ গৈছে। নাম শেষ হোৱাৰ পিছত ৰাস্তাত এইকেইজন শিল্পীলৈ মন কৰক, প্লাষ্টিকৰ গিলাচ এহাতে এটা বটল, এন্ধাৰৰ আশ্ৰয় লৈ কি কৰিছে এওঁলোকে। মই বুজাই নকলেও হ'ব। আমাৰ নতুন প্ৰজন্মৰ বাবে, আমি কি দি যাব খুজিছো, এটা জাতিৰ বাবে, ধৰ্মৰ বাবে ই শুভলক্ষণ হ'ব নোৱাৰে। বন্ধু আপুনি বোধয় মোৰ কথাত আমনি পাইছে। নহয় আমনি নেপাব, কাৰণ আলোচনাৰ মাধ্যমত সকলো কথা শুদ্ধ হয়। মই আকৌ এবাৰ ব্ৰাহ্মণৰ প্ৰসঙ্গলৈ যাব বিচাৰিছো। ব্ৰাহ্মণে কৰ্মকাণ্ড কৰি আমাৰ ঘৰৰ পৰা বহু নিয়ে, বহু খাই। কাপোৰ, পইচা, ভাল ভাল কল, আপেল, প্ৰসাদ ব্ৰাহ্মণ সকলে লৈ যায়। এইখিনিতে এটা প্ৰশ্ন আহে, নিনিয়ে কোনে আমাৰ এটা অনুষ্ঠানত নাম প্ৰসঙ্গ কৰিবলৈ নিমন্ত্ৰণ কৰা ভকত সমূহক নিয়মৰ বাবে হক বা গৃহস্থৰ ইশ্বাকৃতভাৱে হওক অন্নদান, বস্ত্ৰদান কৰা হয়। ওজা বা

ভাওৰীয়াক নিমন্ত্ৰণ কৰিলে তেওঁলোককো মজুৰীৰ উপৰি ধুটি-গেঞ্জি দিব লাগে। এজন নাম দলৰ পাঠক বা পাঠিকাক নাম পৰিৱেশন কৰাৰ আগতে এখন ফুলাম গামোচাৰে সম্বৰ্দ্ধনা জনোৱা হয় আৰু ব্ৰাহ্মণকো তেনে ধৰণে বৰণ দিয়া হয়। আপুনি এটা নতুন ঘৰৰ খুটা পুতিবলৈ মাতি অনা ৰাজমিস্ত্ৰিজনকো এখন গামোচাৰে হলেও সম্ভাষণ জনোৱা হয়।

লোভ—

ব্ৰাহ্মণৰ লোভ বেছি। নেপাই আনবোৰৰ দৰে ব্ৰাহ্মণ সকলে মজুৰি বন্দ, বৰ কষ্ট কৰি নাহে, মজুৰি কম দিলে ব্ৰাহ্মণে গালি-গালাজ কৰি নেযায়। যিহেতুকে এই ব্ৰাহ্মণ নিন্দাৰ পাত্ৰ বুলি নেভাবো। আনহাতে আমি মনসা পূজা কৰো, কালী পূজা কৰো, দুৰ্গা পূজা কৰো, পিতৃ-মাতৃৰ শ্ৰাদ্ধৰ পৰা বিভিন্ন বৈদিক কৰ্মবোৰ আপোনালোকে পৰিচলনা কৰিব পাৰিবনে?

বন্ধু ঃ নাই এইবিলাক পূজা বন্ধ কৰিব লাগে।

মই ঃ আপুনি বাৰে বাৰে এখন সমাজক, ধৰ্মক গভীৰ শ্ৰদ্ধা নিহিত অন্তৰক আঘাত কৰিছে। হয় এনে ধৰণৰ কথাৰে আপোনালোকৰ দৰে মানুহবোৰে সমাজখন খণ্ড বিখণ্ড কৰিছে? যি সকলে পূজাৰ মাধ্যমেৰে দেৱ-দেৱীৰ সন্তুষ্টি বা কৃপালাভ কৰিবলৈ অহৰহ চেস্তা কৰিছে সেই সকলৰ মন এনে ধৰণৰ মন্তব্যৰে আপোনালোকে ভাঙি দিয়া নাইনে? আনৰ ধৰ্মক তাতচিল্ল কৰি তেওঁলোকৰ পৰম্পৰা, চিন্তাধাৰা, ধৰ্মীয় অনুভূতিক আঘাত কৰা নাইনে? কি যুক্তিত আপুনি পূজা বন্ধ কৰাৰ মত দাঙি ধৰিছে। কোনখন ধৰ্মগ্ৰন্থত ধৰ্মবিদ্বেষ, আনৰ ধৰ্মক নিন্দা কৰাৰ কথা উল্লেখ কৰিছে আপুনি দেখুৱাই দিব পাৰিব। লোভি ব্ৰাহ্মণবোৰতকৈয়ো আপোনালোকৰ নিচ

চিন্তাধাৰা আৰম্ভ হৈছে। এনে চিন্তাধাৰাই সমাজ নগঢ়ে বৰং সমাজৰ ক্ষতিহে বেচি কৰে। এনে ধৰ্মবিদ্বেষ ত্যাগ কৰক। কুৰি শতিকাৰ ৰাজনীতিবিদৰ দৰে আপোনালোককো বোকা চতিওৱা খেল খেলি, নতুন প্ৰজন্মক ধ্বংস নকৰিব। সমাজখন ভুল পথে নিনিব। ধৰ্মৰ পৱিত্ৰতা অক্ষুন্ন থাকিবলৈ দিয়ক। আহক একাপ চাহ খাম। বেয়া নাপাব। দুয়োজনে আজি এটা সুযোগ পাইছো। আমাৰ আত্ম আলোচনা কৰিবলৈ, চাহ খাওঁক।

বন্ধু ঃ মই এইবাবে কৈছো কলি কালত হৰি নামৰ বাহিৰে আন একোতে গতি নাই, মুক্তি নাই। সেইবাবে পূজা-পাতল ত্যাগ কৰি হৰি নামত ব্ৰতী হ'ব লাগে। আপুনি বেয়া পালেও কম, কলিত হৰি নামৰ বাহিৰে আন একোতে গতি নাই।

মই ঃ ভাল কথা মুক্তি পোৱাৰ বাবে এটা সহজ পথ আপুনি দেখুৱাইছে। এই সহজ পন্থাৰে গতি বা মুক্তি লাভ কৰিম। কিন্তু বন্ধু তলৰ পদফাকি কোনে ৰচনা কৰা আৰু কি কৈছে?

মুক্তিত নিস্পৃহ যিটো সেহি ভকতক নমো।
ৰস মই মাগহো ভকতি।।

এই পদফাকি কোনে কাক কৈছে, কিয় কৈছে, পদফাকিৰ গূঢ়াৰ্থ কি? যিজন ভকতৰ মুক্তিতো স্পৃহা নাই, মুক্তিও কামনা নকৰে সেইজন প্ৰকৃত ভকত, তেওঁক প্ৰণাম কৰো, তেওঁকে প্ৰাৰ্থনা কৰো। তেনেহ'লে আমি কিয় নিজ স্বাৰ্থত অন্ধ হৈ সংসাৰত কিছুমান অপ্ৰয়োজনীয় কৰ্ম কৰি আমাৰ মুক্তিৰ পথত কাইটীয়া গছ ৰোপন কৰিছোঁ। আপুনি কৈছে কলিকাল কলিকালত হৰি নামৰ বাহিৰে গত্যন্তৰ নাই। বাৰু বাকী দেৱ-দেৱীৰ পজা-পাতালবোৰ কি কৰা হ'ব।

বন্ধু ঃ দেৱ-দেৱীৰ কথা পুৰাণতহে আছে। সেইবোৰ বাদ দিয়ক, ভাগৱত পঢ়িলে-শুনিলে আপুনি সকলো বুজি পাব।

মই ঃ বন্ধু পুৰাণ হয়, মই বুজি পাইছো, আপোনালোকে ব্ৰাহ্মণ, পূজা, পূৰাণ এই তিনিওটাক নিন্দা কৰে, কিয় ভাগৱতখন পুৰাণ নহয় নেকি? ভাগৱত কোনে লিখিলে, বাকী পুৰানবোৰ কোনে লিখিছিল। ভাগৱতৰ বাহিৰে বাকী কেইখন পুৰান আপোনালোকে কিয় বাদ দিবলৈ কয়। কাৰণ বাকী পুৰাণবোৰত দেৱ-দেৱীৰ পূজা অৰ্চনাৰ কথা আছে, সেইবাবে পুৰাণবোৰ আপোনালোকৰ শত্ৰু। পূজা-পাতালৰ দৰে কঠিন ব্ৰত আপোনালোকে কৰিব নোৱাৰা বাবে কলিকালক আপোনালোকে আহ্বান কৰিছে। কি ঠিকনা আছে কলী কালৰ, কিমান বছৰৰ পিছত এটা যুগ বা কালৰ পৰিৱৰ্ত্তন হয়। তাৰ নিৰ্ধাৰিত সময় ক'ত লিখা আছে? সত্য, ত্ৰেতা, দ্বাপৰ, কলি এই চাৰি যুগৰ কাৰ বয়স কিমান? কোনটো যুগৰ ৰং বা গঢ় কেনেকুৱা? পৰিৱৰ্ত্তনৰ সময় কি? আপোনাৰ হাতত ইয়াৰ উত্তৰ আছে? কলিকালৰ ফলকখন দেখুৱাব পাৰিব? সত্যযুগ বা কাল কেতিয়া অবসান হৈছিল, ধ্যান মগ্ন যোগী ঋষি সকল কেতিয়া ধ্যান-যোগ ত্যাগ কৰিছিল। কোন ৰজা বা মহাপুৰুষৰ দিনত ত্ৰেতাৰ আগমন হৈছিল। এই কথা বুজাই ক'ব পাৰিব। ত্ৰেতাত শ্ৰীৰাম চন্দ্ৰৰ জন্ম ভগৱানৰ দশ অৱতাৰৰ অষ্টম ৰূপ।

আপোনালোকৰ মুখৰ এষাৰ বচন

সত্যযুগত ধ্যান

ত্ৰেতাযুগত যজ্ঞ

দ্বাপৰ যুগত পূজা

কলী যুগত হৰিনাম।

তেনেহ'লে ত্ৰেতা যুগত ভগৱানৰ অৱতাৰ শ্ৰীৰামচন্দ্ৰই দুৰ্গা পূজা (অকাল বোধন শাৰদীয় দুৰ্গা পূজা) কৰি ৰাবন বধ কৰি সীতা উদ্ধাৰ কৰা নাছিলনে? ওপৰৰ কাল নিৰূপিত কথাযাৰত ত্ৰেতাত যজ্ঞ বুলি উল্লেখ আছে, তেনেস্থলত ভগৱান অৱতাৰ পুৰুষ শ্ৰীৰামচন্দ্ৰই ত্ৰেতাত পূজা কৰিছিল। ত্ৰেতা কেতিয়া শেষ হ'ল। তাৰ চন, তাৰিখ বিচাৰিলে পোৱা যাবনে? দ্বাপৰ যুগত পূজা, কোনে কাক কেতিয়া প্ৰথম পূজা কৰিলে, কাৰ পূজাৰ কথা মৰ্ত্যত প্ৰচাৰ হ'ল, ইয়াৰ সত্যাসত্য প্ৰমাণ আপোনাৰ হাতত আছেনে? কি তথ্যৰ ওপৰত ভিত্তি কৰি বৰ্ত্তমান কলী কাল বুলি কোৱা হৈছে, শাস্ত্ৰত উল্লেখিত ত্ৰেতা বা দ্বাপৰৰ পিছত কলিত কি পৰিৱৰ্ত্তন হৈছে, অনাদি কালৰ পৰা দিন ৰাতি একে ধৰণে আহি আছে, গৈ আছে, দিনত পূৱত সূৰ্য্য উদয়, পশ্চিমত অস্ত। নিশা জোন, তৰা, বতাহ, বৰষুণ, ঠাণ্ডা, গৰম, পোহৰ-এন্ধাৰ, এইয়া সত্য যুগৰ পৰা একে গতিত চালিত হৈ আছে। জীৱজগতখনত চাৰিমুঠি জীৱ সত্যতো, আজিয়ো আছে। তেনেহ'লে কলি কালৰ প্ৰমাণ আপোনাৰ হাতত কি আছে। কাল বা যুগ নিৰূপন আমি কৰিছো। বিশেষকৈ চাৰিমুঠি জীৱৰ ভিতৰত শ্ৰেষ্ঠ মানুহ হৈ আমাৰ ব্যভিচাৰ, মিচা কথা, ধৰ্মবিদ্বেষ, হিংসা, হত্যা, উচ্চ-নীচ, প্ৰবঞ্চনা, স্বাৰ্থপৰতাই আমাক শ্ৰেষ্ঠৰ পৰা নিকৃষ্ট কৰিব ধৰিছে। সমাজ বান্ধোন শিচিল হোৱাতোও আমাৰ সমাজ ভাঙোনৰ এটা মূল কাৰণ। কলিকাল এটা মুখবাচক শব্দ। এচাম মানুহৰ স্বাৰ্থ সিদ্ধিৰ বাবে সমাজখন জনমানসত বিস্ফোৰিত হৈ কুকাৰ্য্য কৰাৰ বাবে যেন ইন্ধন যগোৱা হৈছে। মানৱতাৰ দোহায় দিয়া এচাম শিক্ষিত মানুহে মানুহৰ মাজত শ্ৰেণীৰ সৃষ্টি কৰি সমাজখন হতাশাগ্ৰস্থ কৰি নিজৰ স্বাৰ্থ সিদ্ধিৰ

বাট পোন কৰি লৈছে। বন্ধু উত্তৰ দিয়ক কলিকালৰ ফলক আমি সচেতন ব্যক্তিসকলে আৰি দিয়া নাইনে? প্ৰকৃতিৰ কি প্ৰমাণত আমি কলিকাল নিৰ্ণয় কৰিছো, বতাহ বন্ধ হৈছে, বৰষুণ দিয়া নাই, ঘাহ-বন গজা নাই। মানৱ সমাজত অঙ্গ প্ৰত্যঙ্গৰ পৰিৱৰ্ত্তন ঘটিছে। তেনেহ'লে কিহৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰি কলিৰ জয়গান কৰিছো, মিছা প্ৰলেপ সানিছোঁ।

আজিৰ সমাজ শিক্ষিত নব্বৈ শতাংশ মানুহ শিক্ষাৰ পোহৰত উৎকৰ্ষিত। ধৰ্ম যদি মানো শাস্ত্ৰ মানিব লাগিব। ধৰ্মযাজক সকলক আমি দেখা নাই, তেখেত সকলৰ বানী সমূহ লিপিবদ্ধ কৰা গ্ৰন্থ সমূহক, ধৰ্মীয় অনুভূতিৰে গ্ৰন্থ নকৈ শাস্ত্ৰ বুলি কোৱা হৈছে। সৎ আচাৰ, নিষ্ঠা, আদৰ্শ এই শাস্ত্ৰ সমূহৰ মূল উদ্দেশ্য বা নীতি। যদি আমি ধৰ্ম উপলব্ধি কৰিব লাগে, গুৰুসকলৰ এই নীতি আদৰ্শ লিপিবদ্ধ কৰা শাস্ত্ৰ সমূহ অধ্যয়ন কৰিবই লাগিব।

যদি শাস্ত্ৰ মানো তেনেহ'লে দেখা যায় দেৱৰাজ ইন্দ্ৰৰ ৰথ আকাশেৰে উৰি গৈছিল? বৰ্ত্তমানৰ আকাশীযান যদি ৰথৰ আধুনিক সংস্কৰণ বুলি কোৱা হয়। আধুনিক বিজ্ঞানৰ নানা ধৰণৰ কলকব্জাত হৰ্চপাৰাৰৰ উল্লেখ আছে। আকাশবাণী তাহানিকালত কংসক যোগমায়াই আকাশৰ পৰা কৈছিল বুলি উল্লেখ আছে। তেনেহ'লে নতুনত্ব ক'ত? সমৰৰ বাবে আগত ব্ৰহ্মাস্ত্ৰ বৰ্জ, ত্ৰিশূল, নাগপাশ, বিভিন্ন ধৰণৰ অস্ত্ৰৰ কথা শাস্ত্ৰত পোৱা যায়। তেনেহ'লে সত্যৰ ব্যতিৰেক কি বুলি প্ৰমাণ দিব পাৰিব।

বন্ধু ঃ তেনেহ'লে আপুনি বৰ্ত্তমান কলিকাল নহয় বুলি ক'ব খোজে?

মই ঃ হয়, মই প্ৰমাণ নপোৱাকৈ কালৰ কথা সমৰ্থন নকৰো। কাৰণ প্ৰকৃতিৰ বুকুত কোনো ধৰণৰ পৰিৱৰ্ত্তন দেখা নাযায়। চন্দ্ৰ, সূৰ্য্য, তৰা,

বায়ু, পানী, ঋতু, পক্ষ, এই সমূহত কোনো পৰিৱৰ্ত্তন হোৱা নাই। উদাহৰণ দিব পৰা কি তথ্য আছে কলিৰ পৰিপন্থি সকলৰ হাতত। কালৰ পৰিৱৰ্ত্তন হোৱাৰ বাবে সত্য, ত্ৰেতা, দ্বাপৰ গৈ কলি কালৰ আবিৰ্ভাব হৈছে। হয়, আপুনি ক'ব পাৰিব ভাগৱত আছে, পাণ্ডুবংশৰ মহাধৰ্মীক ৰজা পৰীক্ষিতৰ পুত্ৰ জন্মেঞ্জয়ৰ ৰাজত্ব কালত কলি পদাৰ্পন কৰিছিল। আপোনালোকে কয়, পুৰাণ সমূহ কিছুমান অতিৰঞ্জিত কাহিনি, কিন্তু ভাগৱতত থকা কলিৰ প্ৰৱেশৰ কথাখিনি কাহিনী নহয়নে? হয় আমিয়ো মানো বা সকলোৱে মানে-

শাস্ত্ৰৰ উত্তৰ গীতা ভাগৱত।
ধৰ্মৰ উত্তৰ নাম
দেৱৰ উত্তম দৈৱকী নন্দন
চৰণে কাৰো প্ৰণাম।।

বন্ধু এটা কথাৰ সিদ্ধান্ত দিয়ক ভাগৱতৰ জন্মৰ আগত একোজনা লিখকে আন সোতৰখন পুৰাণ লিখিছিল। নানা ধৰণৰ আদৰ্শ, শিক্ষা, ধৰ্ম, সংস্কৃতি সমাজত প্ৰচাৰ কৰি ধৰ্মৰ প্ৰতি মানুহৰ মন পৱিত্ৰ কৰিছিল, অনুপ্ৰাণিত কৰিছিল। সেই শাস্ত্ৰসমূহ আপোনালোকে কিয় উলাই কৰিছে। কলিৰ চিন, ৰং, অবয়ব কি? ভুল নকৰিব এইয়া মানুহৰ দৃষ্টি, কলিৰ পুৰ্বত দ্বাপৰত শকুনী, দুৰ্যোধনৰ দৰে চৰিত্ৰ, ৰাবনৰ দৰে নাৰী অপহৰণকাৰী, বিভীষণ, সুগ্ৰীৱৰ দৰে গৃহবৈৰী তাহানি অৰ্থাৎ দ্বাপৰতো আছিল আজিয়ো আছে। ভগৱানৰ অৱতাৰ শ্ৰীৰামচন্দ্ৰই সতীসাধ্বী ভাৰ্য্যা সীতাক লোক অপবাদৰ বাবে অগ্নিপৰীক্ষা কৰিছিল। পৰশুৰামে পিতৃৰ আদেশত জন্মদাতৃ মাতৃ ৰেণুকাক শিৰচ্ছেদ কৰিছিল। প্ৰতিশোধৰ জুইত

শকুনী কৌৰবকুল বিনাশ কৰিছিল। অকালত ধ্বংস হৈছিল অত্যাচাৰী দুৰ্যোধন। শতপুত্ৰৰ শোক পাইছিল জন্মান্ধ, জ্ঞানন্ধ আৰু বিবেকহিন ধৃতৰাষ্ট্ৰই। বন্ধু তেনেহলে কলিযুগত তাতকৈ কি বেছি হৈছে, আজিয়ো মাতৃহত্যা, পিতৃহত্যা, ভাতৃহত্যা, পূৰ্বৰ আদৰ্শ জীয়াই আছে। সতী সীতাক অগ্নি পৰীক্ষা কৰিছিল। সীতাক অগ্নি নুপুৰিলে। বৰ্ত্তমানো সমাজত তেল ঢালি অগ্নি সংযোগ কৰা ৰাম আছে। বহু ৰাম জেল-হজোতও আছে। তেনেহ'লে যুগৰ পৰিৱৰ্ত্তন কি হৈছে? কি উদাহৰণ আছে কলিকালৰ। এই সকলো মিচা, যদি কাল নিৰূপন কৰে তেনেহ'লে কাল নিৰূপন কৰক নিজৰ দেহত। আমাৰ জীৱনৰ শেষচোৱা কৰ্মহীন, দৃষ্টিহীন, শক্তিহীন সময়খিনি কলিকাল। এই সময়খিনিত দেহৰ যন্ত্ৰণা, নিৰাময়ৰ বাবে অহৰনিশে ভগৱানৰ নাম স্মৰণ কৰা বিধেয়। চাৰিমুঠি জীৱ, কালৰ দাস কালৰ গতিত উটি ভাহি ফুৰিব লাগিব। নিজ ইচ্ছাত কালৰ বিপৰীতে আমাৰ কিবা কৰাৰ অধিকাৰ নাই। যি সময়ত মানৱ জ্ঞান বা শিক্ষাৰ শিৰ্ষ বিন্দুত আৰোহণ কৰিছে, তেনে সময়তে বিশ্বৰ বুকুত দৃষ্টি হৈছে স্খলন। কোনো যেন শান্তিত জীয়াই থকাৰ হেঁপাহ কামনা নকৰে। ৰাজনীতি, সমাজনীতি সকলো ক্ষেত্ৰত কেৱল নিজৰ স্বাৰ্থৰ পৰিপন্থি হৈ মানুহ শীৰ্ষৰ পৰা নিম্নলৈ গতি কৰিব ধৰিছে। দুৰ্নীতি চানি ধৰিছে দেশ। জননেতা সকল হৈ উঠিছে মিষ্ঠাবাদী, জনতাৰ দ্বাৰা নিৰ্বাচিত জননেতা সকলে পাহৰি যায় পুৰ্বৰ প্ৰতিশ্ৰুতি, জনতাৰ আৱেগ অনুভূতি লাহে লাহে জনমানসত হৈ পৰে এঘৰীয়া। আমি মানুহে মানুহক বুজিব লাগিব, ব্যক্তি স্বাৰ্থক যদি সমূহীয়া স্বাৰ্থৰ মৰ্যদা দিব পাৰো, প্ৰতিজন মানুহে নিজে যদি নিজৰ সংস্কাৰ কৰিব পাৰো, হিংসা-বিদ্বেষ, কপটতা, বদান্যতা ত্যাগ কৰি

যদি আমি একগোট হৈ মিলি যাব পাৰো, তেনেহ'লে আমি সত্যত বাস কৰিব পাৰিম।

ভগৱান, এটা কল্পনা। সত্য ভগৱানৰ স্বৰূপ গুৰুজনাৰ এফাকি পদ

কুকুৰ শৃগাল গৰ্ধবৰো আত্মাৰাম।

জানিয়া সবাকো কৰা প্ৰণাম।।

চিৰসত্য এই পদফাকি মানুহক চাবলৈ শিকক। যদি প্ৰতিজন মানুহে প্ৰতিজন মানুহক, ভগৱান গণ্য কৰি ভগৱানৰ অৱতাৰ বুলি শ্ৰদ্ধা, মৰম কৰিব পাৰে ভগৱানক হাতেৰে পোৱাৰ নিৰিবিল আনন্দ, সন্তুষ্টি, আমি অনুভৱ কৰিব পাৰিম। কলিকাল শব্দটো প্ৰতিহত কৰি, তাৰ ঠাইত সত্য যুগ বুলি আমি জগতত প্ৰচাৰ কৰিব পাৰিম।

বন্ধু ঃ আপোনাৰ কথাবোৰ শুনিলে মানুহে হাঁহিব। অকল হাঁহায় নহয় হয়তো কিছুমানে আপোনাক...

মই ঃ হয় মোৰ মুৰৰ বিকৃতি হোৱা বুলি উপহাস কৰিব। হয়তো মোক চিকিৎসা কৰাৰ পৰামৰ্শ দিব। একো ডাঙৰ কথা নহয়। কুসংস্কাৰেৰে পৰিপূৰ্ণ সমাজৰ সমজুৱাই আনৰ গতিৰোধ কৰাটো আচৰিত একো নহয়। কিছুমান অবিবেচক মানুহে অতিতত কৰা কিছু কাৰ্য্যই বৰ্ত্তমান সমাজত পৰম্পৰাৰ ৰূপ লৈ কিছুমানৰ প্ৰগতিৰ প্ৰতিবন্ধক হৈ থিয় দিছে। এই পৰম্পৰাবোৰ সংস্কাৰ কৰাৰ সময় সমাগত।

বন্ধু ঃ আপুনি কি সংস্কাৰ কৰিব খুজিছে?

মই ঃ সমাজ, সমাজৰ কু সংস্কাৰ যেনে ধৰণে, ভাৰতবৰ্ষত সতীদাহ প্ৰথা আছিল। এই সতীদাহ প্ৰথা আছিল এখন সমাজৰ অবিবেচক কিছুমান সমাজপতিৰ মনে সজা কিছুমান সমাজৰ ক্ষতিকাৰক ব্যৱস্থা, পন্থা। ঠিক

তেনেদৰে আন এটা সংস্কাৰ কৰিব লগা নীতি মৃতদেহত মাল্যঅৰ্পন, চন্দন কাঠেৰে মৃতদেহ সৎকাৰ কৰাৰ এই অপসংস্কৃতি। আজিৰ শিক্ষিত সমাজখনে, জ্ঞানী ব্যক্তিসকলে কিয় এবাৰ চিন্তা কৰা নাই। মৃতদেহত মাল্যাৰ্পন, সংস্কৃতি, দেশ বা জাতি কিমান উন্নতি সাধন কৰে বা এই আদৰ্শ গ্ৰহণযোগ্য বুলি সমাজত মত পোষণ কৰে। বৰ্ত্তমান সমাজখনত দেখা যায় চাকৰী বা ব্যৱসায়ৰ খাতিৰত ল'ৰা-বোৱাৰী, মাক-দেউতাকৰ পৰা বহু আঁতৰত থাকে। খুব কম ল'ৰা-বোৱাৰী মাক-দেউতাকৰ খবৰ লয়। বাকীবোৰে বছৰ বছৰ ধৰি মাক-দেউতাকে খাইছে কি, কৰিছে কি, খবৰ ল'বলৈ আঁহৰি নেপায়। এনেকি শিক্ষিত সমাজখনত বহু স্বনামধন্য ব্যক্তিৰ ল'ৰা-ছোৱালী, মাক-দেউতাকৰ শয্যাগত অৱস্থাত এবাৰ মুখ চাবলৈও নাহে। এনেকি কিছুমানৰ আকৌ মাক-দেউতাকৰ মৃত্যু বাৰ্ত্তা পাইয়ো সৎকাৰ বা জানাজাৰ সময়ত উপস্থিত হ'বলৈ সময় উলিয়াব নোৱাৰে। মৃত্যুৰ সময়ত মৃত্যু যন্ত্ৰণাৰ উপৰি চেনেহৰ পুত্ৰ-বোৱাৰীক দেখা নোপোৱা বা সিহঁতৰ হাতেৰে মৃত্যুকালত এটুপি পানী নোপোৱা গভীৰ বেদনা বুকুত লৈ সিপুৰিলৈ যোৱাৰ পিছত। সেই পুত্ৰ বোৱাৰী মৃতদেহ ফুলেৰে ওপচাই দিলে স্বৰ্গগত পিতৃ-মাতৃ অতৃপ্ত আত্মায় সকলো পাহৰি তৃপ্তিৰে হাঁহি মৰবি? ফুলবোৰ দেৱতাৰ পূজাৰ বাবে দেৱতুলা ব্যক্তিক মাল্যাৰ্পন বা সম্ভাসন দিয়াৰ বাবে। এনেকুৱা অনাদৃত চিৰদুখী পিতৃ-মাতৃৰ নিথৰ স্পন্দনহিন দেহত অকৃতজ্ঞ পুত্ৰ-বোৱাৰী মাল্যাৰ্পন কৰা সংস্কৃতি এটা অপসংস্কৃতি।

বন্ধু ঃ অৱশ্যে এই কথাষাৰ অতি বাস্তৱ সত্য। এই সংস্কৃতি গ্ৰহণযোগ্য হ'ব নোৱাৰে। এনে সংস্কৃতি আচলতে সমাজৰ পৰা নিশেষ কৰি দিব লাগে।

মই ঃ আন এটা সংস্কৃতি, মানুহ এজনক মৃত্যুৰ পিছত নিথৰ দেহত মালা পিন্ধালে দেশৰ বা দহৰ কিবা উপকাৰ হ'বনে? তাতকৈ মানুহক জীয়াই থাকোতে মালা পিন্ধালে বা তেওঁক প্ৰেৰণা দিলে সমাজ বা দেশৰ বাবে আকৌ কিবা কৰাৰ বাবে মানুহজনে প্ৰেৰণা পালেহেঁতেন। যদি যজ্ঞতাৰ পুৰস্কাৰ দিব খোজে, জীয়াই থাকোতেই নিদিও কিয়? মানুহ এজনৰ কৰ্মৰাজীক (সৎ কৰ্ম) সমালোচনা কৰি উদ্‌গনি দিয়াহ'লে মানুহজনে মনত আনন্দ পাই। কৰি যোৱা কামবোৰ বেছি ভাল আৰু সমাজৰ গ্ৰহণযোগ্য হোৱাকৈ তেওঁ কৰিবলৈ যত্ন কৰে। সমাজ হিতৈষী ব্যক্তিবোৰে ফুলৰ মালা নিবিচাৰে, সেই সৎ ব্যক্তি সকলে বিচাৰে সমাজৰ অনুপ্ৰেৰণা, এজন মানুহৰ যশস্যা এখন দেশ বা এটা জাতিৰ বুৰঞ্জীৰ এখিলা পাট হ'ব পাৰে। ই চিৰদিন স্মৰণীয় হৈ থাকে। কিন্তু এজন ব্যক্তিক সৎকাৰৰ সময়ত চিতাত চন্দন কাঠ জাপি দিলে সেই ঘ্যান হয় ক্ষন্তেকীয়া। গতিকে চন্দন কাঠ দিয়াতকৈ জীয়াই থকা অৱস্থাত মানুহজনক প্ৰেৰণা দিলে সেই কৃতি হৈ ৰ'ব যুগমীয়া। এই মৃতদেহত মালা দিয়া, মৃত্যুৰ পিছত চন্দন কাঠেৰে দাহন কৰা, এই অপ-সংস্কৃতি সমাজৰ পৰা আঁতৰ কৰিবৰ হ'ল—

নীতিকথা

১। অপসংস্কৃতিয়ে যুগ যুগ সমাজক জ্ঞানৰ পোহৰ পৰা আঁতৰত ৰাখে।

২। ধৰ্ম মানুহে গঢ়ে, ধৰ্মই মানুহ নগঢ়ে।

৩। যুগ বা কাল মানুহৰ সৃষ্টি।

৪। এখন গোন্ধহীন ফুলনীতকৈ এজন জ্ঞানী মানুহ বেছি শোভনীয়।

৫। এজন ধৰ্মালম্বি আন এজন ধাৰ্মীকক নিন্দা কৰা মানে ধৰ্মক নিন্দা

কৰা হয়।

৬। ভগৱান কাৰো নিজা সম্পদ নহয়।

৭। ভগৱান এটা কল্পনা, সত্য, সততা, নম্রতা, বিনয়, পবিত্রতা ভগৱানৰ অস্তিত্ব অনুভৱৰ পথ।

৮। জ্ঞানীজনে নিজৰ প্ৰশংসা কৰি, সমাজত নিজৰ প্ৰচাৰ বা প্ৰকাশ নকৰে।

৯। সত্য, অগনী, ঘ্ৰান ঢাকি ৰখাতো কল্পনাতিত।

১০। যেতিয়ালৈ পুৱ দিশত সূৰ্য উদয়, পশ্চিমত অষ্ট হয় তেতিয়ালৈ কালৰ পৰিৱৰ্ত্তন হ'ব নোৱাৰে।

১১। মন্দিৰ বা ভগৱানৰ নামত আঠু লৈ থাকিলে ভক্তিৰ অনুভৱ নুবুজায়।

১২। এজন জ্ঞানী মানুহৰ এটা সুন্দৰ ভাষণ এটুকুৰা হীৰাতকৈ বেছি মূল্যৱান।

১৩। ধন বা ভাগ্য নিজৰ হাতৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰে।

১৪। ফল ঈশ্বৰ বা প্ৰকৃতিৰ দান কৰ্মৰ অধিকাৰ আমাৰ।

১৫। সহনশীলতা কাৰোবাৰ বাবে দুৰ্বলতা, কাৰোবাৰ সংস্কাৰৰ বাবে চকুপানী।

১৬। সুস্থ, সৎ চিন্তাৰ মানুহে ভাগ্য বিশ্বাস নকৰে।

১৭। প্ৰতিজন মানুহ জ্ঞানী, নিজক চিনি নপোৱাজন জীৱনৰ আৱৰ্জন।

১৮। আজি, অহাকালিলৈ বুৰঞ্জী হ'ব। যদি সমাজৰ গ্ৰহণযোগ্য আদৰ্শ খোদিত হয়।

১৯। ক্ৰোধ নামৰ কিট্‌টোৱে উন্নতিৰ জখলাত ভৰি দিয়া ঠাইবোৰত ভিষণ আঘাত কৰে।

২০। ভাষা, কলা-সংস্কৃতি এখন দেশৰ মেৰুদণ্ড।

২১। লক্ষহীন পথ, পৰিশ্ৰম মাত্ৰ।

২২। দানৰ শ্ৰেষ্ঠ বাক্য, অন্ন, জ্ঞান।

২৩। সু লিখকৰ এখন গ্ৰন্থ মানুহ জীয়াই থাকিবলৈ এক গভীৰ প্ৰেৰণা।

২৪। মই কৰি থৈ যোৱাবোৰ এদিন মোৰ বাবে হাঁহি বা চকুপানী হ'ব।

২৫। মৰিব বিচৰা জনতকৈ মুৰ্খ বা কাপুৰুষ আন কোনো নহয়।

২৬। জীয়াই থাকিলেহে জীয়াই থাকিব।

২৭। এটা জলাশয়, চাৰিমুঠি জীৱৰ বাবে মৃত্যু সঞ্জীৱনী সম।

২৮। অন্তৰত পবিত্ৰ সমভাৱ থাকিলে তীৰ্থ ভ্ৰমণ নিচপ্ৰয়োজ।

২৯। সমাজ গঢ়িবলৈ, বিশ্ব বিদ্যালয়ৰ মাপকাঠিতকৈ, সামাজিক জ্ঞানৰ প্ৰয়োজন বেছি।

৩০। ধৈৰ্য্যশীল মানুহ শিলত খোদিত বিৰল চাণক্যীৰ শিলালিপি।

৩১। কৰ্ময় মানুহৰ ব্যক্তিত্বৰ পৰিচয়, ভাষাৰে প্ৰকাশ কৰে।

৩২। জাতীয় চেতনা সম্পন্ন ব্যক্তি সদায় জাতিৰ নমস্য হৈ ৰ'ব।

৩৩। অনুশোচনাৰ সমান আন কোনো শাস্তিয়ে মানুহ পবিত্ৰ কৰি নোৱাৰে।

৩৪। পিত-মাতৃ, সন্তানৰ ভৱিষ্যত।

৩৫। শিৰ্ষবিন্দুত আৰোহণ নকৰাকৈ চিন্তাশিল মানুহে কাৰো হাতত পৰাজয় বৰণ নকৰে।

৩৬। বেদনাৰ চকুপানী, নতুন সৃষ্টিৰ কোমাল গজালি।

৩৭। সহজলভ্য ফল, ক্ষন্তেকীয়া তৃপ্তিদায়ক, ভৱিষ্যত তিতা।

৩৮। ধন, বিদ্যা, জীৱন নিজৰ বাহিৰেও আনৰ মঙ্গলৰ বাবে ব্যৱহাৰ কৰিব পৰাজনহে প্ৰকৃত জ্ঞানী।

৩৯। বাহিৰে, ভিতৰে যিজন সত্য তেওঁ প্ৰকৃত পবিত্ৰ।

৪০। আনক দেখুৱাই উপদেশ দিয়াতকৈ উপদেশক কাৰ্য্যক্ষম কৰাহে বেচি আদৰ্শ।

৪১। এটা উচ্চ অট্টালিকাৰে চিন্তা কৰাৰ আগতে এটা সুদৃঢ় মজবুত ভেটিৰ চিন্তা কৰাহে বেচি প্ৰয়োজন।

৪২। নুবুজাৰ কথা নাই, বুজোৱাৰ প্ৰণালী সঠিক হ'লে।

৪৩। জীয়াই থাকিবলৈ, ৰাখিবলৈ, পোহৰ পাবলৈ প্ৰেমৰ প্ৰয়োজন।

৪৪। পৰমুখাপেক্ষী হৈ জীয়াই থকাজন কাপুৰুষ প্ৰধান।

৪৫। কৰ্মীয়ে সময়, পৰিৱেশ, চিন্তা নকৰে, কৰ্মই তেওঁৰ সকলো।

৪৬। আনৰ ভুল শুদ্ধ বিচাৰ কৰাৰ আগত নিজক এবাৰ সুধি চাব লাগে।

৪৭। দুৰ্নিনীমুক্ত হবলৈ হ'লে স্বাৰ্থক বলী দিব লাগিব।

৪৮। সৎ সাহসত কৈ আন কোনো বন্ধু শ্ৰেষ্ঠ হ'ব নোৱাৰে।

৪৯। নিৰব ফুলনীখনতকৈ শিশুৰ কলৰব বেছি সুন্দৰ।

৫০। নিজত বাহিৰে আনক চিনি নপোৱা মানুহবোৰ এটা মৰা নদী।

৫১। আনক বিশ্বাস কৰিব নোৱাৰা মানুহৰ নিজৰ ওপৰতে বিশ্বাস নাই।

৫২। সময় আৰু সমস্যাৰ সন্মুখত হাৰ নমনা ব্যক্তি সদায় জয়ৰ বৰমাল্য পাই।

৫৩। আধুনিকতাৰ সোঁতত উঠি ভাহি ফুৰা মানুহে গ্লানি, অপবাদক ভ্ৰূক্ষেপ নকৰে।

৫৪। শান্তি পাবলৈ হ'লে সন্তানক প্ৰকৃত মানুহ হিচাবে গঢ় দিব লাগিব।

৫৫। শান্তিৰ মূল প্ৰৱাহক সন্তান, সন্ততী। সন্তানে দিব পাৰে শান্তি, দিব পাৰে গৌৰৱ।

৫৬। সুখৰ সময়ত ভোজভাত দিয়াতকৈ দুখৰ সময়ত মাত দিয়াটো বেছি প্ৰশংসনীয়।

৫৭। কালৰ হাতত পৰাজয় সকলোৰে হয় কিন্তু এই পৰাজয় শোচনীয় হ'ব নেলাগে।

৫৮। কথাই কথাই মৰিব খোজাজন মানসিক ভাবে দুৰ্বল।

৫৯। ভাল, বেয়া, ডাঙৰ, সৰু বিচাৰ কৰিব নজনাজন নদীৰ পাৰৰ কহুৱা।

৬০। নোৱাৰো শব্দটো এলেহুৱা মানুহৰ সাৰি যোৱা মন্ত্ৰ।

৬১। জীয়াই থকাৰ পথ যিজনে চিনি পাই তেওঁ মৰিও অমৰ হয়।

৬২। হিৰা মুকুটাৰ এটা দম এজন জ্ঞানী পণ্ডিততকৈ উজ্বল হ'ব নোৱাৰে।

৬৩। তীৰ্থ যাত্ৰা কৰাতকৈ নিজৰ অন্তৰখন পবিত্ৰ কৰা।

৬৪। তুমি বহু জানিলেও আনে দুখ পোৱা বা আনৰ অপকাৰ হোৱা সিদ্ধান্তৰ পৰা আঁতৰত থাকিবা।

৬৫। সমাজৰ অপকাৰ হোৱা কথাত নিজে বুকু পাতি নিৰ্ভিকভাবে প্ৰতিবাদ কৰিবা।

৬৬। আন কোনো মূল্যবান বস্তুৰ লগত গুণৰ তুলনা নকৰিবা।

৬৭। কল্পনা যদি কৰা, ধন দৌলতৰ কল্পনা নকৰিবা। কল্পনা কৰিবা মানুহ হোৱাৰ, মানুহ কৰাৰ।

৬৮। নিষ্ঠুৰ মানুহৰ ভিতৰৰ দুৱাৰখন কপততাৰ কপট নুখুলা দুৱাৰ।

৬৯। জ্ঞানৰ স্পৃহা যাৰ আছে, নিৰক্ষৰতাই তাৰ প্ৰতিবন্ধক হ'ব নোৱাৰে।

৭০। নিজক বেচিকৈ জ্ঞানীৰ পৰিচয় দিব খোজাজন সমাজৰ অপ্ৰীয়

হয়।

৭১। নিজে বিষয়বস্তুৰ ওপৰত সম্পূৰ্ণ জ্ঞান আহৰণ নকৰাকৈ ভাল-বেয়া, বক্তব্য বৰ্জন কৰা প্ৰয়োজন।

৭২। সৰ্প, নদী, সময়, বান, সূৰ্য্য, চন্দ্ৰ ইয়াৰ ডাঙৰ-সৰু, ভাল-বেয়া বিচাৰৰ ক্ষমতা আমাৰ নাই।

৭৩। বিশ্ববিদ্যালয়ৰ বিদ্যাৰ মাপকাঠিৰ লগত জ্ঞানৰ মাপকাঠি সমানে আয়ত্ব কৰাজন, সমাজৰ বৰেণ্য ব্যক্তি হয়।

৭৪। নিৰ্ভিকতা, স্পষ্টবাদীতা, সত্য অন্বেখনৰ মূল উপাদান।

৭৫। জন্মান্ধ হোৱাতকৈ জ্ঞানান্ধ হোৱা বেচি পৰিতাপৰ বিষয়।

৭৬। চন্দ্ৰ সূৰ্যৰ দৰে উদাৰ কালৰ দৰে মহৎ বিৰল চানেকীৰ মানুহে মৃত্যুক জয় কৰি মৃত্যুঞ্জয় হ'ব পাৰে।

৭৭। পিতৃ-মাতৃৰ অতুলনীয় আদৰ্শয় পুত্ৰ-কন্যাৰ উজ্বল ভৱিয্যত।

৭৮। জীৱনত কিবা কৰিবলৈ হ'লে, ধৈৰ্য্য, সাহস আৰু কৰ্মদক্ষতা আটাইতকৈ প্ৰয়োজনীয়।

৭৯। সময়ৰ অপব্যৱহাৰ কৰাজনক, কালে অকালতে গ্ৰাস কৰে।

৮০। আনৰ সৎ উপদেশ গ্ৰহণ কৰিব নোৱাৰাজন মদগৰ্বি, অজ্ঞান।

৮১। শ্মশানত চিতাগ্নীত নিৰ্জিৱ দেহটো চাই হৈ যায়। কৃতিত্ব স্মৰণীয় হৈ চিৰকালে উজ্বলি থাকে।

৮২। ধৰ্ম সদায় পালনীয়, ধৰ্মৰ গোৰামি চিৰ নিন্দনিয়।

৮৩। প্ৰভূত্ত বিষ্টাৰ কৰাৰ আগতে প্ৰভুত্ত জ্ঞানৰ উত্তৰাধিকাৰী হ'ব লাগে।

৮৪। জুই লগাত পানী বিচৰাতকৈ জুই নলগাৰ চিন্তা আগত।

৮৫। বাৰিষাৰ মাছবোৰে খৰালি উপলব্ধি নকৰা বাবে মৃত্যুৰ মুখলৈ

লৰি যায়।

৮৬। দৈহিক মৃত্যু যন্ত্ৰণা কিছুমান এঙাৰ চাইৰ সমষ্টি। কিন্তু মানসিক মৃত্যু এডাল জ্বলা মমবাটি।

৮৭। বাহিৰ পোহৰাবলৈ চাকীৰ প্ৰয়োজন। ভিতৰ পোহৰাবলৈ জ্ঞানৰ পোহৰৰ প্ৰয়োজন।

৮৮। আনক দিয়া দুখৰ চকুলোবোৰ নিজৰ বাবে অভিশাপ।

৮৯। ঢৌ আৰু বতাহৰ গতি নিৰিক্ষণ নকৰাকৈ নাওঁ মেলি দিয়াজন নিৰ্বোধ নাওৰীয়া।

৯০। ৰঙিন বিট চকুৰে দেখা ৰং সত্য নহ'বও পাৰে।

৯১। মৰমে প্ৰাণ দান কৰে, মৰমত মিচা প্ৰলেপে মৃত্যুৰ দুৱাৰ দলিলৈ ঠেলি দিয়ে।

৯২। জানি কৰা ভুল, এৰি দিয়া শৰ।

৯৩। মিচলীয়া বন্ধুতকৈ জ্ঞানী, সচা, শত্ৰু বহু গুণে শ্ৰেষ্ঠ।

৯৪। হোমৰ অগ্নিত আহুতি দিলেই মিলন হ'ব নোৱাৰে, দুখন হৃদয় এখন হলেহে মিলন হয়।

৯৫। মনৰ শান্তিতকৈ ৰাসায়নিক পক্ৰিয়াৰে প্ৰস্তুত কৰা কোনো স্বাস্থ্যবৰ্ধক পনীয় শ্ৰেষ্ঠ হ'ব নোৱাৰে।

৯৬। আন দ্ৰব্য ভাঙিলে জোৰা লগোৱা সম্ভৱ। মন ভাঙিলে বৰ কঠিন।

৯৭। অতিতত কৰি যোৱাখিনি ভৱিষ্যতৰ সুখ-দুখৰ কাৰক।

৯৮। আৱৰ্জনা, জাৱৰ-জোঠৰেই নহয়, অকৰমন্য এলেহুৱা মানুহবোৰ দেশৰ আৱৰ্জনা।

৯৯। শত্ৰুৰ ভিতৰত ক্ৰোধ অন্যতম শত্ৰু।

১০০। ভাগ্যক ধিয়াই বহি কপালক দোষ দি অনাহাৰে থকাজন নিজৰ ঘাটক।

১০১। ধৈৰ্য্য আৰু চিন্তাৰে পৰিচালিত মানুহে কৰ্মত যজ্ঞতাৰ জয়ধ্বজা উৰুৱাই।

১০২। খেতি আৰু শিশুক আনৰ বুলি নভবাজন মহানুভব।

১০৩। জ্ঞান বিদ্যাতকৈ সাজন কাচনত বেচি গুৰুত্ব দিয়াজন অতি চঞ্চল।

১০৪। অপৰাধী সমাজ পতিৰ সানিধ্যাত ভাল সমাজ গঠন হ'ব নোৱাৰে।

১০৫। প্ৰেম আৰু অভিনয় কোনো দিনে নলগা দুটি সৰল ৰেখা।

১০৬। নৈৰ পাৰৰ ভাল খেতি ঘৰ নপচালৈ গৌৰৱ কৰা মিচা।

১০৭। উত্তেজনাত কৰা কৰ্ম, কোৱা কথা লজ্জাৰ কাৰণ হ'ব পাৰে।

১০৮। দুৰ্বল মনৰ মানুহে সদায় আনৰ ভাল দেখিব নোৱাৰে।

১০৯। কাল কাৰো অধিন নহয়। আমি চাৰিমুঠি জীৱ কালৰ অধিন।

১১০। বাৰিষাৰ বানক বালিৰে ভেটিব খোজাতো যেনে দুসাধ্য তেনে কষ্টকৰ।

১১১। বিপদ দেখি পলায়ন কৰাজনক বিপদে পিছে পিছে খেদে।

১১২। জ্ঞান, মান আৰু চিন্তা তিনিওটাৰ সমষ্টিয়ে প্ৰকৃত মানুহ।

১১৩। পুৰুষ ধন্য হ'ব পাৰে প্ৰকৃত পতিব্ৰতা নাৰীৰ সান্নিধ্যত।

১১৪। সমাজ খণ্ড বিখণ্ড কৰা ধৰ্ম, সামাজিকভাৱে বৰ্জনীয়।

১১৫। গৃহ শান্তি বিনষ্ট কৰি নিজ স্বাৰ্থসিদ্ধি কৰাজন বৰ দুৰ্ভগীয়া, পামৰ।

১১৬। ফুল আৰু সংগীতে মুহিব নোৱাৰা মন নৈত ভাহি অহা শুকান খৰি।

১১৭। বহু গুণ সম্পন্ন পুৰোধা ব্যক্তি সমাজৰ ভোটা তৰা স্বৰূপ।

১১৮। উপঢৌকনে মানুহৰ নিম্নৰ পৰা নিম্নতম স্থানলৈ গতি কৰাই।

১১৯। নিজে অধ্যয়ন নকৰাকৈ আনৰ চকুৰে বা বক্তব্যৰ ওপৰত বিজ্ঞজনে মত নিদিয়ে।

১২০। মন্দিৰৰ বিগ্ৰহত কৈ বিগ্ৰহৰ স্ৰষ্টাজন কোনো গুণে সৰু হ'ব নোৱাৰে।

১২১। সমাজৰ ভয়ত নিজক পবিত্ৰ বুলি কোৱা মানে ভৱিষ্যতে ভুল কৰাৰ মানসিকতা পুহি ৰখা।

১২২। মিচাক প্ৰশ্ৰয় দি ঘৃণাক আশ্ৰয় দিয়া হয়।

১২৩। দৃষ্টিহীনৰ লাখুটি হোৱাটো অন্তৰৰ মহানুভৱতাৰ পৰিচায়ক।

১২৪। কৃতিমতাৰ পৰমআয়ু ক্ষন্তেকীয়া।

১২৫। শাস্ত্ৰ অধ্যয়ন কৰি বিশ্লেষণ বোধগম্য নহ'লে, তাৰ পৰা কাৰো হিত নহয়।

১২৬। অন্যায়ক প্ৰশ্ৰয় দিয়া আৰু বাসগৃহত জুই দিয়া একেই কথা।

১২৭। জ্ঞানী পণ্ডিতৰ সুভাষণে সমাজুৱাৰ মন পৱিত্ৰ কৰে।

১২৮। যত্নত ভাগৰি নপৰিলে যত্নৰ ফল এদিন হ'লেও সুপক্ক হৈ উঠিব।

১২৯। প্ৰেমত যদি মৃত্যু হয় তেনেহ'লে বুজিব লাগিব সেই প্ৰেমত প্ৰতাৰণা আছে।

১৩০। নিৰব হৈ থাকিলে তাক পৰাজয় বুলি ভবাতো উচিত নহয়।

১৩১। আকাঙ্খাৰ যাত্ৰা অবিৰত, বিৰামহিন বিশ্ৰামহিন।

১৩২। কবিৰ চন্দ পটন হ'লে পলমকৈ হলেও চন্দ নিবন্ধ হয়। জীৱনৰ চন্দ পটন হলে চন্দ বিচৰা বৰ কঠিন।

১৩৩। সমাজৰ খলুৱা মানুহ, বিষাক্ত শৰ্পতকৈয়ো অতি ভয়ঙ্কৰ।

১৩৪। বিষাক্ত সৰ্প, অহঙ্কাৰী তিৰোতা, পানী তলৰ কাইট আৰু মুৰ্খক ভৰষা কৰিলে বিপদ হ'ব পাৰে।

১৩৫। অজ্ঞানী কন্যাৰ, পিতৃ-মাতৃ সমাজত হাহিয়াতৰ পাত্ৰ হোৱাতো স্বাভাৱিক।

১৩৬। পিতৃ কৰা অপৰাধৰ পথেৰে পুত্ৰই খোজ ললে গতিৰোধক কোন হ'ব।

১৩৭। চিঙি যোৱা এনাজৰি, জোৰা দিব পৰা হয়, স্থায় কৰাহে অসম্ভৱ।

১৩৮। আনক ঘৃণা কৰিলে নিজেও এদিন তুমি ঘৃনিত হ'বা।

১৩৯। কোনো কথাৰ সিদ্ধান্ত লোৱা আগতে নিজৰ মনক আকৌ এবাৰ সোধা।

১৪০। এন্দুৰ মেকুৰীৰ চৰিত্ৰ যি ঘৰত চলে সেই ঘৰ ঘৰ নহয়।

১৪১। ভূগৰ্ভ বহুদিন উত্তপ্ত হৈ থকাৰ পিছত এদিন উদ্‌গিৰণ হয়, সিচৰিত কৰে গলিত লাভাই।

১৪২। ৰোগক সন্মান আৰু মৰম কৰা মানুহৰ ৰোগ সোনকালে নিৰাময় নহয়।

১৪৩। ৰঙিন বিটচকুৰ দৃষ্টি সকলো ক্ষেত্ৰতে সুদ্ধ নহ'বও পাৰে।

১৪৪। অনভিজ্ঞ বৈদ্য আৰু যমদুতৰ মাজত বেছি প্ৰভেদ নাই।

১৪৫। ভুল বা অন্যায় দেখিয়ো মৌন বা নিৰব দৰ্শক হৈ থকা মানে তেওঁক আৰু ভুল কৰিবলৈ উদ্‌গনি দিয়া হয়।

১৪৬। অকল স্কুলৰ শিক্ষকৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰা পিতৃ-মাতৃৰ ল'ৰা-ছোৱালী ভবামতে নহব পাৰে।

১৪৭। লোকচক্ষুৰ আঁৰত কৰা কুকৰ্মবোৰৰ সাক্ষী কোনো নাই বুলি ভবাতো ভুল।

১৪৮। অকল নিজক লৈ ব্যস্তজনক অজ্ঞান আক্ষ্যাৰে বিভূষিত কৰি পাৰি।

১৪৯। উচ্চ-নীচ বা ধনী দুখীয়াৰ, পৰিৱেশ কৰ্মদক্ষতাই নিৰূপন কৰে।

১৫০। ত্যাগ কৰিব নোৱাৰিলে, শান্তিৰ আশা কৰা পৰ্বতত কাচৰ কণ বিচৰা।

১৫১। প্ৰকৃত সাধকৰ সাধনা নেদেখাজনে ফলপ্ৰাপ্তি কৰে।

১৫২। সময়ৰ কঠিয়া সময়ত সিচিলে কঠিয়াই ভাল ফচল দান কৰে।

১৫৩। অতিত ৰোমন্থন কৰি খোজ মন্থৰ নকৰিবা।

১৫৪। সংসাৰ বৰ কাইটিয়া, খুব সাধনাৰে খোজ পেলালে নিজৰ মঙ্গল

১৫৫। খঙাল মানুহৰ চিন্তাশক্তি দুৰ্বল। ফলত তেওঁৰ অপ্ৰিয়তা।

১৫৬। শ্ৰেষ্ঠ সমালোচনা, আত্ম সমালোচনা।

১৫৭। গা এৰি দি ফুৰা লোকে, নিজক বৰ বুধিয়ক বুলি ভাবে। কিন্তু তেওঁ এলেহুৱা।

১৫৮। শ্ৰেষ্ঠ অলঙ্কাৰৰ ভিতৰত নম্ৰতাও এটা মূল্যবান অলঙ্কাৰ।

১৫৯। শৈশৱক আকৌ কামনা কৰা। মানুহজন বৰ ৰঙিন আৰু অত্যুতচাহি।

১৬০। সময়ৰ লগত সমানে খোজ দিব পৰাজন সদায় আগৰণুৱা।

১৬১। আগ্ৰহীজনে কৃতকাৰ্য্যৰ শেষ বিন্দুত আৰোহ কৰে।

বন্ধু আপুনি বহু সময় নিৰবে থাকিল, মোৰ কথাবোৰ আপোনাৰ নিশ্চয় ভাল লগা নাই।

বন্ধু ঃ নহয় ভাল নলগা নহয়। মই এতিয়া বুজিছো আপুনি কোৱা কথাবোৰৰ অৰ্থ, মই বুজিছো এই যে আপুনি অপসংস্কৃতি..

মই ঃ হয় অপসংস্কৃতি, ধৰক কোনোবা এজন মানুহৰ মৃত্যুৰ পিছত তেওঁৰ মৃতদেহ ৰাজকীয় মৰ্য্যদাৰে সৎকাৰ কৰা হ'ব। কিন্তু এই মৰ্য্যদা কাক দিয়া হ'ল? নিথৰ অনুভূতিহীন দেহ এটাক, কি মৰ্যদা দিয়া হৈছে, কোনে দেখিছে, কোনে বুজিছে। মৃতকৰ আত্মীয় শ্ৰজন, ল'ৰা-তিৰোতা। এইসকলৰ বাবে যেন মৰ্য্যদা আগবঢ়োৱা হৈছে। অনুভৱ কৰিব পৰা জীয়াই থকা অৱস্থান তেওঁক সেই মৰ্য্যদা কিয় দিয়া নহ'ল। এনে বিৰল মৰ্য্যদা জীয়াই থকা অৱস্থাত দিয়া হ'লে মানুহজনৰ আয়ুস কেইদিনমান বোধয় বাৰিলহেঁতেন। কাৰণ আনন্দ বা শান্তি মানুহৰ জীৱনৰ বহু বেদনা উপশম কৰি দৈহিক বা মানসিক শান্তি দান কৰে। যাৰ প্ৰভাৱত সমাজৰ বিভিন্ন ক্ষেত্ৰত ৰাজনীতি, সমাজনীতি, ধৰ্ম, কলা-সংস্কৃতি সকলোতে প্ৰভাৱ পৰিছিল বা পৰে, তেনে ব্যক্তিক তেওঁৰ কৰ্মথ অৱস্থাত ৰাজহুৱাভাবে সন্মান আগবঢ়ালে, তেওঁৰ লগতে উঠি অহা চামৰ বাবে ই অনুপ্ৰেৰণাৰ উৎস হয়। উঠি অহা নতুন ডেকা চামৰ পথ প্ৰদৰ্শক কোন হ'ব। কোনে দিব সিহঁতক প্ৰকৃত সৎ পথৰ সন্ধান। প্ৰেৰণা বা আদৰ্শৰ অভাৱত নৱ প্ৰজন্মৰ বহুজনে বাট হেৰুৱাইছে। এওঁলোকক যদিহে সৎ পথলৈ ঘুৰাই অনা নহয় তেনেহ'লে সমাজৰ অপুৰণীয় ক্ষতি হ'ব।

সমাজৰ এটা ডাঙৰ ব্যাধি নৱ প্ৰজন্মই পিতৃ-মাতৃক, চিনি নপোৱা হ'ল। এনেকি বহুতে পিতৃ-মাতৃক প্ৰহাৰ কৰিবলৈও কুণ্ঠাবোধ নকৰা হৈছে। পিতৃ-মাতৃক ঘৰৰ পৰা নানা অত্যাচাৰ কৰি, ভাড়াঘৰ বা বৃদ্ধাশ্ৰমত আশ্ৰয় ল'বলৈ বাধ্য কৰাইছে। এইটো সমাজৰ ডাঙৰ ব্যধি হৈ দেখা দিছে। সচেতন

মহলে এইক্ষেত্ৰত হস্তক্ষেপ কৰিব লাগিব। এনে মানসিকতাৰ ল'ৰা-ছোৱালীক ভুল সংশোধন কৰাই এখন পবিত্ৰ সুস্থ সমাজ গঢ়িব লাগিব।

বন্ধু ঃ কাৰ ল'ৰা-ছোৱালীক কোনে ভুল সংশোধন কৰিব।

মই ঃ সমাজে কৰিব, সমাজে কৰিব লাগিব। সমাজখনৰ প্ৰতি যিসকল দায়বদ্ধ ব্যক্তি, যিসকলে সমাজখন ভাল পাই সেইসকল ব্যক্তিয়ে মাত মাতিব লাগিব, জাতি, ধৰ্ম, বৰ্ণ বিচাৰ নকৰি ভুল পথে পৰিচালিত নৱ প্ৰজন্মক সমাজ বান্ধোনৰে বান্ধি সৎ পথলৈ আনি সমাজখন নিকা কৰি এই কু প্ৰবৃত্তিবোৰ আঁতৰ কৰিব লাগিব। আজিৰ নৱপ্ৰজন্ম কলেজ বা বিশ্ববিদ্যালয়ৰ বিদ্যাৰ মাপকাঠি নিশ্চয় সুউচ্চ। কিন্তু ইয়াৰ ভিতৰত বহুজন মানসিকভাৱে দুৰ্বল, কিছুমান ড্ৰাগ্ছ জাতীয় বস্তু ব্যৱহাৰ কৰি তিল তিলকৈ নিজক শেষ কৰিছে। এইবোৰ সমাজৰ ক্ষতি নহয়নে? এই সকলক প্ৰকৃত মানুহ হিচাবে গঢ় দিয়া সমাজৰ কৰ্ত্তব্য নহয়নে? যদি এই সকল নতুন পুৰুষ এনে ধৰণে নিঃশেষ হৈ যায় বা সিহঁত যদি আৰু বহুতৰ বাবে আদৰ্শ হয়। তেতিয়া আমাৰ গোটেই সমাজখন দায় নহমনে? সিহঁতে যেতিয়া প্ৰশ্ন কৰিব যদি আমি ভুল কৰিছো আমাক কিয় বাধা কৰা নহ'ল। আগতেই আমাক ভুলবোৰ কিয় বুজাই দিয়া নহ'ল। সময় থাকোতে সচেতন নহ'লে এখন নিশকতীয়া সমাজৰ আমি সমজুৱা হ'ব লাগিব।

বন্ধু ঃ কথাটো হয়।

মই ঃ আন এটা কথা কালৰ বিচাৰ অৰ্থাৎ সত্য, ত্ৰেতা, দ্বাপৰ, কলী যিহেতুকে ইয়াৰ কোনো প্ৰমাণ, চন, তাৰিখ পোৱা নাযায় গতিকে এই কালৰ কথাবোৰ বাদ দিব লাগে শাস্ত্ৰ মতে

সত্যত ধ্যান ত্ৰেতাত যজ্ঞ

দ্বাপৰত পূজা কলীত হৰিনাম

বৰ্ত্তমান সময়ত ধ্যান মগ্ন যোগী হিমালয় বা বিভিন্ন গুহাত দুই চাৰিজন হ'লেও আছে। যজ্ঞ বৰ্ত্তমান সময়ত চন্দী যজ্ঞ, শিৱ যজ্ঞ, বিষ্ণু যজ্ঞ, বিভিন্ন যজ্ঞ আজিৰ সমাজত পালন কৰি থকা হৈছে। পূজা বোলতে সৰ্বজনবিদিত দুৰ্গা পূজা, কালী পূজা, লক্ষ্মী পূজা, মনসা পূজা, বিশ্বকৰ্মা পূজা, গণেশ পূজা, সৰস্বতী পূজা, বিভিন্ন পূজা পালন কৰা হৈ আছে আৰু হৰিৰ নাম শদিয়াৰ পৰা ধুবুৰীলৈ হৰি নামৰ ধ্বনি মুখৰিত হৈ আছে। গতিকে আমি উপলব্ধি কৰিব পাৰো আমি প্ৰকৃত সত্যত অৱতৰণ কৰিছোঁ। এতিয়া কেৱল আমি নিজক সংস্কাৰ কৰি, নিজে পৱিত্ৰ হৈ এখন নতুন সমাজ প্ৰতিষ্ঠা কৰাৰ সময়। কোনেও কাকো অৱহেলা কৰিব নালাগে। ঘৃণা কৰিব নালাগে। পূজাৰী পূজা কৰিব যজ্ঞ কৰিব, সমানে হৰিৰ নাম, মহজিদৰ নামাজ চলি থাকিব। ইয়াৰ ভিতৰত আগতে থকা ক্ষুদ্ৰ চিন্তাধাৰা ত্যাগ কৰি আমি বহল দৃষ্টিভঙ্গীৰে সমাজখন আগুৱাই নিব লাগিব। শাস্ত্ৰ আৰু বিজ্ঞানৰ সমন্বয়ত এখন নতুন সমাজ গঢ়াতো আমাৰ কৰ্ত্তব্য। শাস্ত্ৰৰ মতবোৰ আমি গভীৰভাৱে উপলব্ধি কৰিব লাগিব। ভাগৱনত এটা নিদৰ্শন। ৰজা পৰীক্ষিতে ব্ৰহ্মশাপ পোৱাৰ পিছত তেওঁৰ ৰাজগুৰু ব্যাসদেৱ যেতিয়া উপস্থিত হৈছিল তেতিয়া দুখন ম্ৰিয়মান হৈ পৰীক্ষিতে কৈছিল—

পৰীক্ষিতে বোলে গুৰু শুনাহা বচন।
অসময়ত হৈলা গুৰু আমাৰ মৰণ।।
মৃগয়া কৰিতে গৈলো অৰণ্য ভিতৰে।
তাতে ব্ৰহ্মশাপ হৈলা আমাৰ উপৰে।
মাতঙ্গৰ পুত্ৰ শৃঙ্গি পাইয়া মন তাপ।

মহাক্ৰোধে মোক দিয়া ব্ৰহ্মশাপ।।
সপ্তদিনৰ মধ্যে মোক তক্ষকে দংশিব।
ব্যৰ্থ নহয় মুনিশাপ অৱশ্যে ফলিব।।
মৰণক লাগি ভয় নাই কদাচন।
নভজিলো নাৰায়ণ শ্ৰীমধুসুদন।।
ব্যাসে বোলে শুনা ৰজা আমাৰ বচন।
পুন্যহেতু কৰা তুমি ভাগৱত শ্ৰৱণ।।
ইহাক শুনিয়া পুৰে মহাপাপী সবে।
পৰম কল্যান পাই তৰি গৈলা ভৱে।।
ৰজা বোলে শুনা গুৰু মোহৰ বচন।
কোনে কৰাব মোক ভাগৱত শ্ৰৱন।।
ব্যাসে বোলে শুকদেব মোহৰ তনয়।
পৰম ধাৰ্মিক তেওঁক ভাগৱত মই।।

কথাখিনি এইবাবে উল্লেখ কৰা হ'ল যে যিজন পণ্ডিত ব্যাসদেৱে ওঠৰ পুৰাণ ৰচনা কৰিছিল সেই মহৰ্ষি ব্যাসে ৰজা পৰীক্ষিতক ভাগৱত শুনোৱাৰ দায়িত্ব নলৈ, ৰাজগুৰু ব্যাসদেৱে কিয় তেওঁৰ পুত্ৰ শুকদেৱৰ কথা উল্লেখ কৰিছে। ৰজাক ভাগৱত শুনাবলৈ সাত দিনৰ বাবে কিয় মায়াশুন্য ভাগৱত প্ৰবৰ পণ্ডিত শুকদেৱ আহিব লগা হ'ল। অৰ্থাৎ এইয়া ভৱিষ্যত ব্যাসৰ ধাৰণা, মই অতিত, মই লিখি গলো, কিন্তু ইয়াকতুলি দি গলো পুত্ৰ শুকদেৱৰ হাতত। ৰজা পৰীক্ষিতৰ আগত ব্যাসদেৱে শুকদেৱক কৈছিল—

তোমাৰ সমান নাই ই তিনি যে লোকে।

এই ঘোৰ সংকতে তুমি তৰহা ৰজাকে।।

এই কথাযাৰে কিহৰ ইঙ্গিত দিয়ে। ব্যাসদেৱে শুকদেৱৰ ওপৰত এই গুৰু দায়িত্ব ন্যস্ত কৰাৰ দৰে আমাৰো সমাজখন আগবঢ়াই নিব লাগিলে নতুন প্ৰজন্মক বিশ্বাস কৰিব লাগিব, দায়িত্ব ল'বলৈ প্ৰেৰণা দিব লাগিব। তেতিয়াহে এখন সুস্থ-সৰল সমাজৰ জন্ম হ'ব। নিকা ভাবমূৰ্ত্তিৰ ব্যক্তিৰে সমাজ গঠন হ'ব।

বন্ধু আমাৰ প্ৰতিজনৰে সময়ৰ বৰ অভাৱ। তথাপি কিছুমান কথা আলোচনা কৰিব লাগিব। মন কৰক বৰ্ত্তমানৰ ডিগ্ৰিনামধাৰি শিক্ষিত সমাজখনৰ মানসিকতা বৰ হাষ্যকৰ হৈ উঠিছে। একে বয়সৰে এজন বয়োজ্যেষ্ঠ মানুহ সৰুৰে পৰা নানা কষ্ট কৰি পুত্ৰ-কন্যাক মানুহ কৰিলে উপযুক্ত সময়ত পুত্ৰ কন্যাৰ বিবাহৰ দায়িত্ব পালন কৰা হ'ল। বোৱাৰীৰ পৰশত ঘৰখনত এটা নতুন পৰিৱেশ বিৰাজ কৰিলে। ঘৰখনলৈ এচাটি শান্তিৰ মলয়া আহিল।

কিন্তু বেছিদিন নাথাকিল। শান্তিৰ পৰিৱৰ্ত্তে অশান্তিৰ ধুমুহা ববলৈ ধৰিলে। আমি দেখিছো, আমি শুনিছো কিন্তু আমি নিৰব দৰ্শক। সময় আগবঢ়াৰ লগে লগে শাহু-শহুৰ বোৱাৰীৰ মনত হৈ উঠিল অলাগতিয়াল আবৰ্জনা। পুত্ৰৰ চকুৰ আঁৰত শাহু-শহুৰক নানান ককৰ্থনা। নিৰূপায় পিতৃ-মাতৃ দীঘল হুমুনিয়াহ আৰু চকুৰ পানীৰ বাহিৰে একো নাই। বোৱাৰীৰ চাতুৰি কথাত বহুজনে বুঢ়া-বুঢ়ীকে দোষ দি আঁতৰি যায়। লাহে লাহে পুত্ৰও একে পথেৰে গতি কৰিলে। পুত্ৰৰ অবৰ্ত্তমানত বুঢ়া-বুঢ়ি লঘোনে দিন নিয়াই। কেতিয়াবা কাৰোবাৰ ঘৰত খুজি খাবলৈ যায়। তাৰ বাবেও বোৱাৰীৰ নানা গালি শপনি। এদিন এই পিতৃ-মাতৃ অতীতৰ কল্পনাৰ কাৰেংঘৰ ভাঙি চিঙি ভিক্ষাৰ পাত্ৰ লৈ গছৰ তলে বাহৰ তলে আশ্ৰয়

ল'ব লগা হয়। তথাপি আমি নিমাত কিয় ? আমি এইখন সমাজৰ সমাজুৱা নহয়নে ? সমাজৰ দোষ-গুণ, ভুল সংশোধন কৰাৰ অধিকাৰ আমাৰ নাই নেকি ? আমি কিয় সেই পুত্ৰ-বোৱাৰীক ক'ব পৰা নাই তোমালোকে ভুল কৰিছা। যদি এইয়া আমাৰ কৰণীয় নহয় তেনেহ'লে আমি সমাজ পাতি বাস কৰাৰ প্ৰয়োজন কি ? উচ্চ শিক্ষা গ্ৰহণ কৰি আমি সমাজ সংস্কাৰৰ কি আঁচনি লৈছো। এনে অন্যায় দেখিয়ো আমি মুকবধিৰ হৈ সমাজত কেৱল নিজৰ বাবে বুকু ফিন্দাই ফুৰিছো। এনে সমাজৰ কিবা প্ৰয়োজন আছেনে ? এনে সমাজ বা ব্যক্তি দেশৰ কিবা উন্নতি সাধন কৰিব পাৰিবনে ?

বন্ধু ঃ হয় আমি বৰ স্বাৰ্থপৰ হৈছো, কোনে কি কৰিছে, কাৰ কি হৈছে তাৰ প্ৰতি চকু দিয়া যেন আমাৰ আহৰি নাই।

মই ঃ নিশ্চয় এই কথাটো আমি উপলব্ধি কৰা নাই। সমাজ যদি এনেদৰে আগবাঢ়ে এইয়াই যদি সমাজৰ আদৰ্শ হয়, প্ৰতিজন পুত্ৰ-বোৱাৰী যদি পিতৃ-মাতৃক এনে ধৰণৰ ব্যৱহাৰ কৰে তেনেহ'লে এদিন আমিয়ো ভিক্ষাৰ পাত্ৰ ল'ব নালাগিবনে ?

বন্ধু ঃ সকলো পুত্ৰ-বোৱাৰী এনেকুৱা নহয়।

মই ঃ যদি হয় ? আজি আপুনি তেওঁলোকৰ হৈ মাত মতা নাই। আপোনাৰ বিপদৰ দিনাখন আপুনি কাৰ সহাৰি পাব। সিদিনা কোনে আহিব আপোনাৰ পুত্ৰ-বোৱাৰীক বুজাবলৈ। যিদিনা এহাতে লাখুটি এহাতে বুঢ়িজনীৰ হাতত ধৰি ওলাই যাবলগীয়া হ'ব সিদিনা কোন আহি আপোনাৰ আগত ঠিয় হৈ ক'ব তোমালোক কলৈকো যাব নোৱাৰা। ইমান অন্যায় আমি সহ্য নকৰো, আমাৰ এখন সমাজ আছে। পুত্ৰ-বোৱাৰী ইয়াৰ বাবে দন্দ ভৰিব লাগিব। এইয়া তোমালোকৰঅক্ষমনীয় অপৰাধ। সমাজত আঠু লৈ তোমালোকে ভুল চিকাৰ কৰি বুঢ়া-বুঢ়ীক ঘৰত সোমাব লাগিব। ইমান

শিক্ষিত মানুহৰ সমাজখনত এনে অন্যায় কৰিব নোৱাৰিবা। নেভাবিবা বুঢ়া-বুঢ়ীবোৰ আবৰ্জনা নহয়। যদি তোমালোক পিতৃ-মাতৃৰ প্ৰতি এনে অন্যায় ৰোধ নকৰা আমি সমাজে এনে নীতি আদৰ্শহীন পুত্ৰ-বোৱাৰীক পৈত্ৰিক সম্পত্তিৰ অধিকাৰৰ পৰা বঞ্চিত কৰিম। তোমালোকে এনে মনোভাৱ ত্যাগ কৰা। এনে আদৰ্শৰে যদি সমাজৰ কঠিন বান্ধোন সমাজৰ নিৰ্ভিকতা আৰু স্পষ্টবাদিতা নতুন প্ৰজন্মই উপলব্ধি কৰে তেনেহ'লে ধ্বংস মুখি সমাজখনৰ কুসংস্কাৰবোৰ আঁতৰি যাব।

বন্ধু হয় এই কথাখিনি আচলতে সমাজখনক এটা নতুন গতিধাৰা দিব পাৰিব।

মই ঃ এৰা সমাজখন ভাল হ'লে আমি সকলো ভাল হ'ম। আমাৰ ভৱিষ্যত সমজুৱা সকল ভাল হ'ব। ভৱিষ্যত পুৰুষে আমাক ঘৃণাৰ থুংকাৰ দিব নোৱাৰিব। ইয়াৰ বাবে লাগে এখন আপোচহীন সমাজ ব্যৱস্থা। দোষী দন্ড পাওঁক সি লাগিলে যিয়েই নহওক। শিঠিল সমাজ ব্যৱস্থাৰ বাবে কুৰি শতিকাৰ সমাজখনৰ মেৰুদণ্ডত ঘুনে ধৰিছে। সমাজ সংস্কাৰৰ মহামন্ত্ৰত যদি ঘুন আঁতৰোৱা নহয় দুৰ্বল মেৰুদণ্ডৰ সমাজ কিমান দিন জীয়াই থাকিব। ক'বলৈ বেয়া লাগে দুখ লাগে আমাৰ দেশৰ ভৱিষ্যত নতুন নাগৰিক কোন পথৰ পথিক। আমি সকলোৱে দেখিছো, উপলব্ধি কৰিছো.... কিন্তু আমি নিৰ্বাক, কাৰ কি ক্ষতি হ'ব, কোনোবাই ইয়াৰ শুধৰণি কৰিব। এই মনোভাৱ এৰিবৰ হ'ল। নহলে আমি এদিন ভৱিষ্যতৰ হাতত জাবাবদিহি হ'ব লাগিব। তেতিয়া আমাৰ অতিত ৰোমন্থন কৰি তেওঁলোকে আমাক ঘৃণনীয় মন্তব্য দিব। তেতিয়া আমি লজ্জিত হ'ব লাগিব।

বন্ধু ঃ বাৰু মই আপোনাক আৰু এটা প্ৰশ্ন কৰিব খুজিছো। আপুনি বহু ঠাই ঘুৰিছে, বহু সমাজ দেখিছে। সেয়েহে মই জানিব বিচাৰিছো আমাৰ নতুন প্ৰজন্মৰ গতিপথ কি?

মই ঃ আপুনি ভাল প্ৰশ্ন কৰিছে বন্ধু। মই যি উপলব্ধি কৰিছো সেয়া অতি কঠিন বাস্তৱ। ল'ৰা-তিৰোতাল লৈ এখন সংসাৰ। কোন পিতৃ, মাতৃ সন্তানৰ ভাল কামনা নকৰে। সন্তান জন্ম দিয়াৰ পিছত পিতৃ-মাতৃ অশেষ কষ্ট কৰি ল'ৰা-ছোৱালীক পালন কৰে। শিক্ষা দান কৰে। অভিভাৱকৰ কথা, দুখ সিহঁতক জানিব নিদিয়ে। কেৱল সিহতৰ প্ৰগতি অভিভাৱকে কামনা কৰে। সিহঁতৰ অভিৰুচি অনুযায়ী সিহঁতক সন্তুষ্ট কৰিবলৈ পিতৃ-মাতৃ অসম্ভৱকো সম্ভৱ কৰি কেৱল সিহঁতে দুখ নেপাৱাক বুলি দিনে-নিশায় চিন্তা কৰে। কিন্তু সেই ল'ৰা-ছোৱালী এদিন পিতৃ-মাতৃৰ অন্তৰত গভিৰ আঘাত কৰি পিতৃ-মাতৃৰ অন্তৰ ভাঙি চিঙি চুৰমাৰ কৰি দিয়ে, পিতৃ-মাতৃৰ লগত দুষাৰ কথা পাতিবলৈ সিহঁতৰ সময়ৰ অভাৱ হয়। প্ৰায়েই আঁতৰি ফুৰে যেন সিহঁত ডাঙৰ হ'ল। সিহঁতৰ যেন আৰু পিতৃ-মাতৃৰ প্ৰয়োজন শেষ হৈ গ'ল।

প্ৰতিজন অভিভাৱকৰ একোটা সপোন থাকে। ল'ৰা-ছোৱালী ডাঙৰ হ'ব পঢ়ি-শুনি চাকৰি বাকৰি কৰিব। এদিন সিহঁতৰ একোখন সুখৰ সংসাৰ হ'ব। ঘৰখন আনন্দেৰে ভৰি পৰিব। বাস্তৱত সেইয়া নহ'লে সপোন ভাঙি চুৰমাৰ হৈ গ'ল। ল'ৰাই হওঁক বা ছোৱালীয়ে হওঁক সিহঁতে নিজৰ মতে চলিবলৈ ধৰিলে। হয়তো বহুতে পঢ়া-শুনা বাদ দি বেকাৰ জীৱন আৰম্ভ কৰে। ধ্বংমুখি কিছুমান সঙ্গীৰ প্ৰভাৱত নানান ৰাগিয়াল বস্তু সেৱন

কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰি নামি যায় অমানৱীয় ঘৃণনীয় পথলৈ। নিশা বাৰ বজালৈ ঘৰলৈ ঘুৰি নাহে। মৰমৰ পুত্ৰৰ লগত খাবলৈ বৃদ্ধ পিতৃ-মাতৃ অপেক্ষা কৰি কৰি লঘোনে বিচনাত পৰি থাকে। কেতিয়াবা খাই আৰু কেতিয়াবা লৰাও বিচনাত পৰি থাকে।

ল'ৰাৰ ব্যৱহাৰত বিচনাত পৰি চকুলো বোৱাই পিতৃ-মাতৃ উজাগৰি নিশা পাৰ কৰে। মন যায় কথোৰভাবে শাসন কৰিবলৈ, কিন্তু নোৱাৰে কিজানিবা সি অন্তৰত দুখ পায়। আন বহুতে কৰাৰ দৰে যদি সিও আত্মহত্যা কৰে। গভীৰ স্নেহৰ বান্ধোনৰ বাবে শাসনো সম্ভৱ নহয়। তাৰ কৃত কৰ্মত কোনো ধৰণৰ সমাজৰ বা পিতৃ-মাতৃৰ বাধা নপোৱা বাবে ল'ৰা বেছি বেয়ালৈ নামি গ'ল। পিতৃ-মাতৃৰ আকাঙ্খা-দুৰাকাঙ্খাত পৰিণত হ'ল। আনহাতে সমাজত এটা বু বা ছোৱা জনীৰ গতিবিধি হেনো ভাল নহ'ব। লগৰ বান্ধীবীবোৰে কয় তাই হেনো মাজে সময়ে কলেজলৈ যায়, তেনেহ'লে বাকী দিনবোৰ। প্ৰয়োজনতকৈ বেছি আধুনিকা, পঢ়া টেবুলত বহি প্ৰাইয়েই মোবাইল হাতত লৈ থাকে। বিচনাতো মোবাইল যেন তাই শৰীৰৰ অপৰিহাৰ্য অঙ্গ। জিয়েকৰ বিয়াত পাটমুগাৰ কাপোৰ পিন্ধি, উৰুলি দি পানী তুলিবলৈ যোৱা সপোনত আঙল লাগে, ৰভা, ধুলীয়া, আলহি সকলোবোৰ খেলি মেলি কৰি এদিন ছোৱালীজনী কলেজৰ পৰা ঘৰলৈ ঘুৰি নাহিল। মাকজনী বুকুক ভুকুৱাই হিয়া ধুনি কান্দিলে, পিতৃয়ে তাই যাব পৰা সম্ভাব্য ঠাইবোৰত খবৰ কৰি কৰি ভাগৰি পৰিল। নাই মোবাইলৰ চুইচ অফ। বিচৰা হ'ল, থানাত খবৰ দিয়া হ'ল। ক'ৰবাত মৃতদেহ ওলোৱা শুনিলে দৌৰি চাবলৈ যোৱা হ'ল।

এই যে ল'ৰা-ছোৱালীক শিক্ষা-দীক্ষা দি ভাল মানুহ কৰাৰ আশা, সেই আশা নিৰাশা হোৱাৰ মূলত আমি কাক দযাৰোপ কৰিম। পিতৃ-মাতৃৰ মৰম, সমাজ বান্ধোনৰ সিঠিলতা, অত্যাধুনিক মানসিকতা, নতুন প্ৰজন্মৰ বিপদৰ কাৰণ। এনেদৰে হাত সাবতি বহি থকাৰ ফলত শাসনৰ গন্দি ভাঙি ওলাই যোৱা ল'ৰাটোৱে এদিন এজনী ছোৱালী লৈ ঘৰলৈ আহিল। হতবাক পিতৃ-মাতৃ, নিৰব চুবুৰীয়া, পুত্ৰক কেন্দ্ৰ কৰি ইমানদিনে দেখি অহা সপোনবো মুহূৰ্ততে তচনচ হৈ গ'ল। নামগোত্ৰহিন এজনী ছোৱালী কিনি অনা গৰু-ছাগলীৰ দৰে অনাৰম্বৰভাবে বোৱাৰীৰ আসনত বহিবলৈ আহিল। বোৱাৰী আদৰাৰ পৰম্পৰা শুন্য এক অনুষ্ঠান। মন্দপ, হোমযজ্ঞ, ৰিতী-নীতিহিন, কাৰোবাৰ বুকুত কুঠাৰঘাট কৰা এক মিলন।

বোৱাৰীৰ পদাৰ্পনত উৰুলী জোকাৰে মুখৰিত হ'ব লগা সময়খিনি, পিতৃ-মাতৃৰ বুকুত জ্বলি উঠা আশাৰ খৰি পোৱা জুইকুৰা নুমাবলৈ, দুচকুৰে যেন খৰশ্ৰোতা নদী হৈ চকুলোবোৰ নামি আহিল। এইয়া অবৰ্ননীয় কষ্টৰে সন্তান লালন-পালন কৰা ফল নেকি? কিয় এনেদৰে পিতৃ-মাতৃবোৰ কিয় প্ৰতাৰিত হ'ব লগীয়া হৈছে। প্ৰতিজন পিতৃ-মাতৃৰ মনৰ এই দুৰহ বেদনাবোৰে এদিন নতুন সমাজখনক অভিশপ্ত নকৰিবনে? নতুন পুৰুষক ভুল পথৰ পৰা ঘুৰাই আনিবলৈ কোনো সমাজ পাতি আগবাঢ়ি আবিহনে? নে আমাৰ নতুন প্ৰজন্মৰ হাতত বৰ্ত্তমান, ভৱিষ্যত সকলো ধ্বংস কৰিবলৈ দি আমি হাত সাৱতি বহি ৰ'ম?

বন্ধু ঃ আমাৰ নতুন সমাজখন কি কি কাৰণত বিপথগামি হোৱা বুলি আপুনি ভাবে?

মই ঃ ১৯৭৯/৮০ চন অৰ্থাৎ বিদেশী বিতাৰণ আন্দোলনৰ সময়ৰ পৰা

বহু ডেকাল'ৰা বিপথগামি হৈছে।

১। আন্দোলনৰ গয়না লৈ বহুতে স্কুল-কলেজ ত্যাগ কৰি এটা বেকাৰ জীৱন আৰম্ভ।

২। অভাৱৰ তাৰনাত অভাৱ পুৰণ কৰাৰ সপোন দেখি উগ্ৰপন্থি জীৱনলৈ গতি কৰা।

৩। দেহ-মনৰ খোৰাক জগাবলৈ নীচাসক্ত জীৱন যাপন।

৪। হাতত ধনৰ অভাৱ হোৱাত নানান কু-কাৰ্য্য, চুৰি, হত্যা, লুণ্ঠন আদি কাৰ্য্যত লিপ্ত হোৱা।

৫। হিতাহিত জ্ঞান শুন্য হৈ ধৰ্মত হস্তক্ষেপ কৰা। মঠ-মন্দিৰত প্ৰৱেশ কৰি ধন-সোণ বিগ্ৰহ আদি চুৰি কৰা।

৬। সমাজ বা পিতৃ-মাতৃৰ সুশাসনৰ পৰা আঁতৰি, সমাজৰ বিভিন্ন অপৰাধজনিত কামত লিপ্ত হোৱা।

৭। এচাম কাৰিকৰী বিষয়ত অৰ্ধশিক্ষিত নিবনুৱা দল সাজি গাড়ী, এ.টি.এম., আদি ভঙা বা লৈ যোৱা কামত নিহিত হোৱা। প্ৰশাসনৰ শিঠিলতা-অপৰাধাৰি উৎসাহ।

৮। বিভিন্ন জুৱাজাতিয় খেলত নিজৰ লগতে ঘৰ বা সমাজতো কুপ্ৰভাৱ জাপি দিয়া।

৯। ঘৰৰ শাসনৰ গন্দিৰ পৰা বাহিৰ হৈ স্বইচ্ছাই প্ৰেমজনিত কাৰণত, প্ৰেয়সীক তোষামোদ কৰিবলৈ নিজৰ গাড়ী, ঘড়ি, আঙুঠি বিক্ৰী কৰি সস্তীয়া প্ৰেমৰ পৰিনতি, শেষত মৃত্যু।

১০। হতাশা, কিবা এটা কৰাৰ সুবিধাৰ পৰা বঞ্চিত হৈ ধ্বংসমুখি হোৱা।

ক) চাকৰি কৰিবলৈ অৰ্হতা নাই।

খ) খেতি কৰিবলৈ মাটি নাই।

গ) ব্যৱসায় কৰিবলৈ টকা নাই।

বন্ধু ঃ আপুনি ল'ৰাবোৰৰ কথা কৈছে। ছোৱালীবোৰ।

মই ঃ হয় ছোৱালীবোৰো বিপথগামী হৈছে।

১। ল'ৰাৰ দৰে বহু ছোৱালী অৰণ্যৰ মাজত উগ্ৰপন্থী জীৱন যাপন কৰিছে।

২। নিজৰ সংস্কৃতি জলাঞ্জলী দি পাচ্যাত্য সভ্যতাত অনুপ্ৰাণিত হৈ অত্যাধুনিক জীৱন কামনা কৰা।

৩। অৰ্ধউলঙ্গ বেশভূষা ছোৱালী, যুৱতীবোৰৰ শালিনতা হানিৰ এটা বিশেষ কাৰণ।

৪। স্কুল-কলেজৰ ছোৱালী নিচাসক্ত হৈ নিশা বাৰ বজালৈ ঘৰ নচপা হোৱা।

৫। লজ্যাবোধ নথকা।

৬। চহৰলৈ পঢ়িবলৈ আহি অভিভাৱক বা সমাজৰ চক্ষুৰ আৰত বিভিন্ন অপৰাধত জৰিত হোৱা।

৭। শিক্ষাৰ অপব্যৱহাৰ কৰি, নতুন পদ্ধতি ৰচনা কৰা।

বন্ধু ঃ বন্ধু বিভিন্ন দিশত আমি বহু আলোচনা কৰিলোঁ। ভাল লাগিল। ভৱিষ্যতে আৰু বহিম আজিলৈ বিদায় ললো।

মই ঃ ধন্যবাদ।

লিখকৰ অন্য গ্ৰন্থসমূহ

১। ১৯৭৯-৮০ চনৰ ৰক্তাক্ত ইতিহাস
২। বিল্বেশ্বৰ দেৱালয়ৰ আদিকথা
৩। বিল্বেশ্বৰ
৪। সৰাপাত
৫। সৰাপাহি
৬। জীৱন যুদ্ধৰ সংবাদ
৭। মা দুৰ্গা
৮। জ্ঞান মঞ্জুৰী
৮। আধাৰশিলা
১০। অলেখ ঢৌ প্ৰকাশৰ পথত
১১। পুৰাণৰ সাধু প্ৰকাশৰ পথত
১২। নতুনৰ সাধু প্ৰকাশৰ পথত
১৩.। বংশমালা প্ৰকাশৰ পথত